

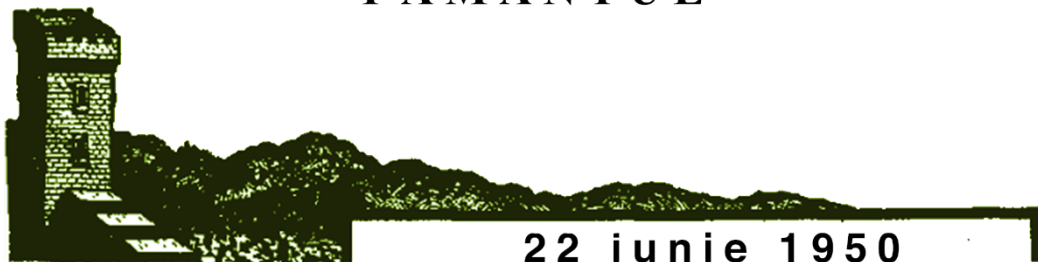
TREZITI-VĂ!

EȘECUL ȘTIINȚEI TEHNICE

POATE FI VINDECAT
CANCERUL?

IATĂ-MĂ ÎN PUERTO RICO!

VEGETAȚIA ACOPERĂ
PĂMÂNTUL

22 iunie 1950

Misiunea acestei reviste

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Treziți-vă! Rămâneți treji citind „Treziți-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street
N. H. Knorr, președinte
Cinci cenți exemplarul
Brooklyn N. Y. U.S.A.
Grant Suiter, secretar
Un dolar pe an.

Cuprins

Eșecul științei tehnice	4
Ocupația modernă, un ucigaș sadic	6
Copiii culeg roadele	8
Trebuie condamnată tehnologia pentru o lume nervoasă?	9
Care este calea spre o Lume Nouă?	12
Xosaland înrobit de obiceiuri religioase	14
Și obiceiurile de căsătorie sunt ciudate	15
Nevoie disperată după eliberare	17
Poate fi vindecat cancerul?	18
Descrierea Ucigașului	20
Cercetări complete pentru a afla cauza	21
Tratament și vindecare	23
Iată-mă în Puerto Rico!	27
Promisiuni religioase	29
Închinarea la statui	31
Superstiții comune	32
Vegetația acoperă pământul	33
Varietate de specii	35
Plante din deșert	36
De la junglă la zona alpină	38
„Cuvântul Tău este adevărul!”	40
Iosif și frații lui cu bunăvoință	40
Suedia se gândește la focul iadului	43
Retrospectivă asupra lumii	46

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y, 22 Iunie 1950

Numărul 12

Eșecul științei tehnice

„Ei și ce este cu asta? Lumea nu se simplifică. Tot timpul devine mai complexă. Și ce ar trebui să fac eu în legătură cu acest lucru?” Așa se exprima un grosolan bărbat în jachetă albastră denim, îndreptându-se acasă, cu tramvaiul, după o istovitoare zi de muncă la depou.

Bărbatul micuț care călătorea cu el, care este posibil să fi fost un pontator sau un vânzător de încălțăminte, și-a băgat nasul ascuțit în ziar, supărat: „Nu trebuie să mă bați la cap, domnule!”, s-a apărat micuțul bărbat, „Eu doar vă citeam ce scrie aici, în ziar!”

Ceea ce-i citea Shorty erau fragmente din interviul pe care-l avusese un reporter cu un doctor, care tocmai publicase o carte, intitulată „De ce mor președinții de tineri?” Doctorul spunea că

opt din primii zece președinți au trăit peste șaptezeci de ani, dar numai trei din ultimii zece au trăit o medie de viață normală. Aceasta l-a impresionat pe Shorty. El a citit mai multe despre președinți.

„Cum vă explicați că în ciuda tuturor descoperirilor din medicină, președinții din secolul al douăzecilea mor, în medie, cu paisprezece ani mai devreme decât predecesorii lor?”, a întrebat doctorul. „Am avut treizeci și doi de președinți și iată lucrul care ne surprinde: primii au murit de afecțiuni ale intestinelor. Majoritatea din primii noștri președinți au servit în armată. Igiena era deficitară și majoritatea lor a suferit de holeră și dezinterie. Astăzi nu sunt probleme cu igiena, dar presiunea serviciului a crescut”.

Dar nu este vorba doar despre serviciul președintelui. Câteva seri mai târziu, Shorty a citit despre cum constată președintele că este imposibil să păstreze un număr de angajați, ca și consilieri de vârf în politică, să-l ajute – „oboseala” și „necazurile din lumina reflectoarelor”, fiind cele care justifică faptul că a pierdut o treime din oameni, oameni care au renunțat la posturi în Cabinet și posturi de președinți în cele mai înalte instituții civile și militare pe care le are de oferit țara. Este un fapt cunoscut în lume că majoritatea oamenilor care conduc pământul sunt oameni bolnavi, unii dintre ei foarte bolnavi. Așa cum observa Burnet Hershey:

Omul Măreț deține, dar ce deține el mai precis? James Forrestal a deținut. Ernest Bevin deține, Stalin deține; liderii francezi și italieni dețin. Dar care este această maladie internațională care lovește dintr-odată oamenii de peste cincizeci de ani? Literatura medicală este plină de numele acestor afecțiuni: hipertensiune, anxietate, nevroză, nervi la stomac și odată cu acestea vine acel grup de afecțiuni îngrozitoare: atacuri de panică, hipertensiune arterială, și în cele din urmă ucigașii cordului: angina pectorală și tromboza coronariană.

Trăind într-o atmosferă în care timpul se scurge foarte repede, tensionată de un război al nervilor care ar putea izbucni în conflagrații mortale, nimeni nu știe când, liderii strălucitori ai pământului au fost făcuți să devină „dependenți de băuturi carbogazoase, tehnologie și zahăr”. „Grija și teama” produc ulcere careucid pe liderii guvernelor din lumea întreagă, au declarat oamenii care i-au diagnosticat – un grup de doctori care s-au întâlnit, nu cu mult timp în urmă, la Rhone, Franța. Aruncați o privire pe lista victimelor ulcerului și ale altor afecțiuni asemănătoare! Dintre americani, sunt generalii: Marshall, Eisenhower, Clay și Bedell Smith; senatorii Austin, delegat U.S. la U.N. și Vandenberg; Hershhal Johnson de la Consiliul de Securitate U.N. Apoi este secretarul de externe al Britaniei, Bevin cu inima lui obosită și hipertensiune arterială; prim-ministrul Attlee și al lui ulcer duodenal; ministrul de externe al Rusiei, Vishinsky cu aceeași afecțiune; problemele de inimă ale lui Stalin au constituit subiect de știri timp de mulți ani; primul premier al Republicii Germane de Est, Otto Grotewolt, a fost doborât recent de o „cădere nervoasă”. Afecțiunile de cancer ale liderilor actuali ai Franței sau cei de altă dată . Prim-minstrul Italiei, De

Gasperi, este o victimă a artritei; și lista continuă. Nimeni nu scapă, mare sau mic. „Numărul diplomaților secundari de la Biroul de Externe U.N., care se află pe lista persoanelor bolnave, arată că există multă suferință de stomac și la persoane mai puțin importante. Și nu este de mirare”, încheie domnul Hershey, în publicația *Națiunea*. „Când îi vedem pe acești oameni de stat, importanți și mai puțin importanți, eleganți, în costumele lor la dungă, dar palizi, tensionați și nervoși, punem întrebarea alarmantă: „Se află soarta lumii, soarta noastră, în mâinile unor oameni bolnavi?”

Ocupația modernă, un ucigaș sadic

Ce putem spune despre senatorul care a anunțat, chiar după înfrângerea pe care a suferit-o la alegeri, că se retrage pentru o „ocupație ușoară”? Poate că există și unele ocupații „ușoare”, dar la fel de sigur cum acest domn va începe să țină pasul cu partenerii lui, tot la fel de sigur va face ulcer și primul lucru pe care-l știe este că se va învârti printre rândurile deprimite ale acelor „oameni de afaceri oboșiți”. Să luăm exemplu industriașului din Philadelphia, care și-a trimis personalul de

top din administrație, de 63 persoane, la clinica Benjamin Franklin, de la spitalul din Pennsylvania, pentru investigații de sănătate. Percepând o taxă de 150\$ pentru fiecare pacient în parte și punând la dispoziție 57 de specialiști, pentru a se ocupa de ei, clinica a raportat că doar 13 din cei 63 de „pacienți” nu aveau nevoie de un doctor sau de un psihiatru. Ei au spus că era nevoie de un psihiatru în majoritatea cazurilor, pentru a-i convinge că „trebuie să o lase mai încet și să nu se mai îngrijoreze”.

Acești 63 de oameni erau o mostră din cei 2.000 de „oameni de afaceri oboșiți”, studiați de clinică. Clinica vrea să știe de ce se clatină așa mulți oameni de afaceri moderni, la limita unei căderi fizice și emoționale. Ei au venit cu cinci motive. 1. Omul de afaceri își îngrămădește necazurile în servietă și noaptea le duce acasă. 2. Se duce la prânz, unde mai mult face afaceri decât mănâncă. 3. Nu-și poate lua o vacanță adevărată, crede că este indispensabil. 4. Are nevoie de un hobby și în timpul anului ia o pauză de o săptămână sau două și se presupune că asta îl vindecă de boli. 5. Nu este moderat nici în muncă, nici în distracție. Majoritatea bolilor obișnuite ale oamenilor de afaceri sunt bolile coronariene, hipertensiunea arterială și ulcerul la stomac. Vedeți vreo diferență

între un politician și un președinte de bancă, atunci când citești un necrolog?

Și oamenii obișnuiți sunt afectați

„Dar eu sunt un neica-nimeni”, spui tu. „Ca și muncitorul de la depou, amintit în prima parte a acestui articol, eu nu muncesc ca să fac ulcer.” Dar pentru orice eventualitate suni un agent de la asigurări și-l întrebi cum să închei o poliță de asigurare. El se uită peste tabel, compilat în urma unui studiu pe media de viață a „obișnuiților neica-nimeni”, ca tine și ca mine. Tabelul arată că la fiecare 137 persoane a căror inimă a încetat să mai bată din cauza stresului, în anii 1900, acum sunt 303.

Apoi poate începi să te îngrijorezi puțin, ca și Shorty, și începi să observi astfel de lucruri în ziare. Într-o zi citești că doctorul general al Departamentului de Sănătate al U.S., Leonard A. Scheele, estimează că 976 din 1000 de persoane, tineri și bătrâni, suferă de una sau mai multe afecțiuni și că cel puțin 25.000.000 de americani sunt victime ale afecțiunilor cronice. Să ne aducem aminte că în 1942, centrele de încorporare au respins 39,2% din cei care se înregistraseră din cauza sănătății precare. Morțile cauzate de

cancer s-au dublat din 1900 încoace. Încă nu se știe cât de mult are de-a face stresul vieții de zi cu zi cu cauzarea cancerului. Dar în ce privește ulcerul, Dr. Harry Gauss, un renumit specialist în ulcerul de stomac, spune: „Este un lucru bine stabilit că emoțiile de teamă, griji, neliniști și resentimente alterează secreția normală a stomacului, ceea ce are ca rezultat activitate crescută și hiperaciditate. Acestea sunt chiar impulsurile psihice transmise stomacului prin nervul vag, numit adesea „nervul îngrijorării”.

Bunica obișnuia să zâmbească senin și să spună: „Iată de ce bunicul și eu n-am folosit niciodată cuvinte de ocară!” Cum s-au modernizat timpurile! În lumea deșteaptă de astăzi ritmul alert al vieții de zi cu zi a schimbat atmosfera din familie și a distrus multe cuiburi fericite. Doamna Regina Fleisch, de la *Acțiunile caritabile* din Chicago, a tras concluzia, în urma studiilor ei sociale, că societatea a ajuns la o dezvoltare prea complexă pentru a fi suportată de natura umană. Nici soțul și nici soția nu se mai simt în siguranță. Adesea, soția ezită să renunțe la independența ei financiară. În aceste împrejurări sau în altele asemănătoare lucrurile se întâmplă. Necazurile de peste zi încep să toace nervii. Încep să te deranjeze lucruri neînsemnate.

Apar problemele. Focul mocnește. Într-o seară apare un incident minor, urmat de o catastrofă.

Copiii culeg roadele

În aceste împrejurări, cum poate viața de familie a omului obișnuit să ofere un „bun climat emoțional” pentru copii? Prin urmare, cei care depășesc toate celelalte cauze pentru tulburarea vieții normale a copiilor sunt chiar părinții. Și copiii suferă de „nervi”. Dr. George Mohr etichetează tot felul de probleme ale copilăriei: constipația cronică, ticuri de diferite feluri, pierderea apetitului, etc., ca nefiind altceva decât efecte ale tulburărilor emoționale. Revista medicilor de pediatrie a arătat, dintr-un studiu făcut pe un număr de copii spitalizați, că există „o legătură strânsă între sănătatea fizică a copilului și grija sa emoțională (sau lipsa acesteia). Specialistul spune că tulburarea vieții emoționale poate cauza orice, de la stricarea unui dinte la osteo-artrită. S-a constatat că anxietatea este contagioasă și într-o lume supra-încărcată de anxietate chiar și „psihiatrui o iau de la pacienți, bebelușii o iau de la mame, animalele de la oameni și alte animale”.

Așadar, copiii culeg roadele cumplite ale acestei civilizații din secolul al douăzecilea, în care părinții nu pot să ducă o viață normală, sub stresul și presiunea acesteia. La fiecare trei sau cinci căsătorii apare un divorț. Sunt atâtea familii destrămate încât majoritatea copiilor americani au experimentat o majoră destrămare a familiei înainte de a ajunge la vârsta de optsprezece ani. Ce se întâmplă în America se întâmplă în toată Creștinătatea și mai mult în alte țări. Biroul de recensământ estimează că societatea americană modernă a ajuns la 840.000 de cazuri, pe an, de copii „nevrotici”, și că un elev din douăzeci, de la școală, este un potențial caz mental ce necesită spitalizare.

Dar gândiți-vă! Este destul de rău că unul din douăzeci de americani adulți este condamnat să petreacă o parte din viață într-o instituție mentală. Totuși nu unul, ci trei din douăzeci de americani minori, suferă de probleme mentale și emoționale destul de grave încât necesită tratament de specialitate. Fiecare al șaptelea copil din America este o victimă a nevrozei. Revista *Digest* spunea despre acești tineri necăjiți:

Aceștia sunt copiii care, undeva în această țară, comit două crime pe zi; care, înainte să ajungă la adolescență își pun

capăt zilelor, în medie un copil pe săptămână, care înainte de a ajunge la vârsta de 15 ani sunt încredințați instituțiilor mentale publice, în medie 185 de copii pe lună. Ei sunt juvenalii care comit aproape 1000 de infracțiuni pe zi, infracțiuni destul de serioase încât să fie înregistrate, iar făptașilor li se iau amprente de F.B.I. Ei sunt copiii responsabili de o creștere a delincvenței juvenile fără egal, alcoolism și imoralitate.

Tehnologia trebuie învinuită pentru o lume plină de nervi

Cine este acel geniu rău care înnebunește lumea? Cum poate fi combătut și cum poate fi eliberată lumea de teamă? Prezicătorii politici încearcă să liniștească nervii oamenilor evocând o strălucitoare lume nouă de mâine, eliberată de controlul politic al omului asupra științei tehnologice. Profesori precum Dr. Robert M. Hutchins, de la Universitatea din Chicago, au arătat că aceasta este o eră diferită de trecutul omenirii, deoarece viitorul arată clar spre una din două posibilități: distrugerea totală a rasei umane sau viață pe un pământ-paradis. Energia atomică, spune el, va schimba orice concept despre viață, va înlătura toate limitele, precum: spațiu,

timp, comunicații; va vindeca majoritatea, dacă nu toate, maladiile umane, va produce o lume cu noi elemente; va elibera pe toată lumea de muncă istovitoare, va garanta tuturor clipe de răgaz nelimitate; va prelungi media de viață, până acolo că toată lumea se poate aștepta să „trăiască precum Metusala”.

Atunci, de ce să nu-și ridice omenirea capul și să se bucure? De ce să nu dea la o parte anxietatea, frica, sentimentul de nesiguranță, dacă este adevărat că ne aflăm înaintea unei lumi noi? Deoarece chiar și cei mai pesimiști prezicători, precum Dr. Hutchins, trebuie să facă față atâtor îndoieli ce hrănesc teama, în ce privește viitorul, acea speranță și credință în ea sunt jefuite. Toate visurile utopice ale Dr. Hutchins depind, după cum o recunoaște și el, de șansa ca viața pe pământ să nu fie distrusă de războaie atomice și alte forme de genocid. Dar considerând că acest lucru nu ni se va întâmpla, el vede o teamă mai rea: „principala noastră problemă, cel mai mare pericol, în era atomică, este *ce să facem cu timpul nostru liber*”.

Scrisul cursiv este adăugat pentru a accentua dilema. Aici umanitatea deja este așa tulburată, demoralizată și nervoasă,

Încât lumea se află în fața unui colaps, pentru că viața fiecăruia este supra-încărcată cu teamă, îngrijorare, neliniște. Dar dacă viitorul, în care tehnologia științei oferă asigurare de abundență și belșug, libertate de extenuare și timp liber nelimitat, dacă tocmai acest viitor cu timp liber, cu natura umană lăsată să facă ce vrea cu timpul ei nelimitat, este lucrul de care trebuie să ne temem cel mai mult, atunci ce speranță există pentru o viață mai bună făcută de om?

Nu, știința și metodele ei de producție, care merg ca pe roate, și tehnologia, nu vor rezolva problema referitor la cum se poate obține liniștea și pacea minții și a inimii. Dacă ar putea, de ce nu există nici o dovadă a acestui lucru acum? Săptămâna de lucru deja s-a diminuat de la 60 de ore, și mai mult, la 40 de ore. Oamenii de pretutindeni nu mai lucrează așa de greu manual. Grație puterii mecanice și a utilajelor, ora de lucru a unui muncitor american, în medie, este plătită de patru ori mai mult (1,32 \$) decât în urmă cu o sută de ani (32 cenți). Domnul american se bucură acum de două ori mai mulți bani de cheltuit decât în urmă cu cincizeci de ani. În fiecare an sunt înregistrate 80.000 de noi brevete. Oamenii de pretutindeni beneficiază de mai mult

timp liber. Dar de ce sunt ei mai puțin fericiți? De ce se simt mai înrobiți, mai aglomerați, mai deranjați? De ce se plâng ei de pierderea „zilelor bune de altădată” cu cât tehnologia progresează mai mult?

E nevoie de mai mult decât de mașini și linii de asamblare pentru a crea un mediu în care oamenii să-și folosească creierul, inițiativa și independența, a acuzat decanul Colegiului Barnard, în forumul *Herald Tribune*, din New York. „Civilizația noastră extrem de respectată a rezultat într-un mediu care distruge chiar calitățile pe care le-a produs. O generație care a fost născută în confuzie, alăptată în tumult, educată cu mașini, radio, filme, reviste comice și cu ilustrații, este foarte greu de așteptat să se maturizeze în niște tineri serioși, cugetători și educați.

Mergând mai departe să caute motivele pentru o lume bolnavă, un gânditor serios pune degetul pe rană, în cartea *Eșecul tehnologiei*, spunând că oamenii speră să se elibereze chiar de mijloacele care-i înrobesc – tehnologia! Mecanismul nu crează bogăție în adevăratul sens; devorează resursele pământului ca un vampir și le transformă într-o bogăție sintetică, artificială, amăgitoare. În loc să facă economie de

forță de muncă, crește forța de muncă, punând la cale din ce în ce mai multe modalități de a canaliza, din ce în ce mai mult, eforturile oamenilor, spre a transforma liniile de asamblare științifică în ceva superficial. „Frumusețea unei mașini minunate” în mâinile celor care o exploatează înrobește din ce în ce mai multe vieți umane, le transformă în roboți, iar „realizarea inconștientă a acestui fapt este motivul disperării din prezent”, spunea Dorothy Thompson.

Lucrul cel mai disperant în legătură cu aceasta este: Să luăm o industrie tehnică superioară, să zicem energia atomică; aceasta cere control strict din partea unei autorități absolute. Atunci când se dezvoltă mult orice altă industrie și este tehnologizată, și aceasta trebuie să fie controlată. Acum, când întreaga societate este așa de dezvoltată, trebuie creată o birocrație vastă, care să controleze tot. Aceasta înseamnă că starea tehnologică nu poate exista decât într-o formă totalitară.

Uitați-vă la Germania lui Hitler, la sistemul de „stat corporatist” al lui Mussolini, Departe de a aduce mai mult timp liber în viața omului, astfel de societăți organizate tehnologic aduc oamenii într-o mișcare continuă.

De ce? Deoarece mințile rele pun control pe procesul de producție și conducere și le transformă în instrumente care servesc scopuri egoiste. Chiar această teamă de mașina devoratoare a lumii moderne mecanizate este cea care creează „caracteristicile de nesiguranță psihologică a vieții noastre”. Oamenii tânjesc după siguranța la care nu pot ajunge niciodată, deoarece chiar mijloacele pe care ei se bazează ca să-i elibereze îi duc la o mișcare continuă, într-o robie permanentă.

Chiar Thomas Jefferson a prevăzut, din zilele sale, că starea oamenilor liberi nu va supraviețui imensului proces de centralizare, accelerat de utilaje.

De ce se întâmplă asta? Păi priviți ce produc metodele științifice!” Ele produc mult din ceea ce se cheamă „necesități” și „lux”, lucruri pe care oamenii le doresc: mașini, radio, locuințe și mobilier ultra-moderne și un domeniu cu dispozitive din ce în ce mai multe. Într-un cuvânt, știința produce toate lucrurile despre care un om își închipuie că are nevoie pentru a-i satisface plăcerea. Minunile științei făcute de om oferă lucruri care accentuează poftele firii egoiste, iubirea din ce în ce mai mare pentru orice lucru. Dar știința nu oferă nimic care să ferească firea

omenească de ea însăși. Și este multă teamă lipsită de evlavie în spatele tuturor acestor lucruri.

Care este soluția? Unii spun că omenirii îi lipsește o formă de guvernare centralizată puternică și absolută, și totuși binevoitoare, încât să fie capabilă să pună stăpânire pe toate resursele pământului și pe mijloacele de a le exploata și să supravegheze funcționarea guvernului și a economiei în mod cinstit, pentru toată lumea. În felul acesta, nici un individual sau grup de indivizi să nu poată pune control pe resurse sau pe metodele tehnologice, să le exploateze în mod egoist și pe cheltuiala maselor. Omul ar trăi într-o societate colectivizată. Uitați-vă la Rusia comunistă, spun ei.

Dar alții se îngrozesc când aud acest lucru, arătând că nu există un sistem mai egoist, mai nemilos și mai nefavorabil decât comunismul. Lumii îi lipsește o unificare a națiunilor, cu omenirea supravegheată de morala și etica religiei ortodoxe, spun ei. Uitați-vă la domnia de 1.000 de ani a „sfântului” Imperiu Roman.

„Care este diferența, dacă este comunism mondial, sau papism mondial?, întreabă elevul la istorie? „Eu am studiat

din propriile cărți ale Bisericii Romane despre sistemele organizațiilor din vechime, care nu erau altceva decât „corporații închise”, „o bastilie unde se afla închisă o oligarhie lacomă și geloasă”. Biserica citează exemple moderne despre felul de societăți pe care le susține, iar acestea sunt: Italia fascistă a lui Mussolini, socialismul creștin al lui Salazar, din Portugalia și așa mai departe. Publicațiile Ierarhiei spun așa în: *Relația Catolicismului cu comunismul, Fascism și democrație, Vechile corporații și De ce s-au dezintegrat corporațiile*, distribuite de *Societatea națională pentru bunăstare catolică*.

Care este calea spre o Lume Nouă?

Așadar omenirea se află la o răscruce de drumuri. O invitație din „stânga” o duce spre o stare colectivizată în care se pretinde că autoritatea supremă este investită în om. O invitație din „dreapta” o duce spre un sistem de stat corporatist, în care se pretinde că autoritatea supremă este investită în Dumnezeu, prin om, ce pozează ca vice-regentul lui Cristos pe pământ. În fiecare caz este vorba de o unificare a națiunilor înrobite, în care metodele tehnologice folosite, indiferent care ar fi ele, nu sunt

puse în funcțiune de mâini neegoiste și binevoitoare.

În ce privește religia ortodoxă, trebuie recunoscută inutilitatea acesteia. Ea face puțin mai mult decât să trimită un strigăt disperat după ceva dinamic, o credință prin care să trăiești, o putere transformatoare care să regenereze și să stabilească, într-o siguranță trainică, speranța pentru viață într-o lume nouă și pură. Religia nu are nici un pic de cunoștință despre această putere dătătoare de viață, nimic care să stăvilească natura interioară a omului. De ce nu? Deoarece o astfel de putere nu poate veni din propriile precepte ale omului, așa cum nu poate veni nici viața.

Totuși, Biblia învață despre o astfel de putere. Biblia învață despre un guvern care va veni pe pământ. Regele acestui guvern va distruge toată răutatea și toate tendințele spre egoism și nu va mai permite niciodată ca acestea să mai existe. Biblia învață că guvernul împărăției lui Dumnezeu, sub Cristos, va începe operațiunile față de pământ în timpul când războaiele totale, foametea, epidemiile, cutremurele, tulburările, violența și o accentuare a nenorocirilor vor face ca inima oamenilor să cedeze. Toate profețiile

din Biblie arată spre o criză mondială care trebuie să fie *aici!*

Deci există acea putere dinamică. Ea funcționează deja pe întreg pământul, atrăgând împreună o minoritate smerită și neegoistă de pe pământ, făcând-o să înțeleagă scopurile Creatorului față de pământ. Ei știu, din Biblie, că Dumnezeu este gata să înlătore din cale toate lucrurile ofensatoare și care inspiră teamă, inclusiv sistemul nelegiuit al lumii și pe dumnezeul ei, Diavolul. Ei știu că este aproape gata să fie instalată pe pământ acea conducere dreaptă, dacă Dumnezeu trebuie să-l numească pe regele Său Isus Cristos să-i învie pe bărbații credincioși din vechime, care pot fi de încredere, și să-i instaleze ca prinți pe întreg pământul. – Psalmul 45:16.

Pe pământul paradis oamenii nu vor fi lăsați într-o stare de trândăveală. Fericita lor sarcină va fi aceea de a prospera în lucrări constructive, la care oamenii visează și doresc să le realizeze într-o societate perfectă. Dar atunci toate sentimentele de nesiguranță, teamă și neliniște vor fi dispărut. Se va împlini glorioasa profeție a lui Isaia: „Întreg pământul se odihnește și tace; izbucnește în cântări”.

XOSALAND

ÎNROBIT DE OBICEIURI RELIGIOASE

Dintr-un colț întunecat din Africa, unde obiceiurile religioase îi țin pe oameni în robie, vine acest interesant raport la prima mână. El a fost scris mai ales pentru cititorii revistei *Treziți-vă!* de o fată băștinașă din Xosa, care vă oferă o ilustrație simplă, dar plină de viață, despre viața tribală și condițiile din mijlocul poporului ei.

Transkei este acea parte din Provincia Cape a Africii de Sud, care este amplasată între Kei și Natal. Aici trăiesc oamenii din rasa Xosa. În zonele rurale ale acestei țări, în mijlocul a 1.250.000 de africani, trăiesc o mână de europeni, ce constă din comercianți, funcționari și misionari. Ca urmare, închinarea la strămoși există într-o formă foarte pură și orice aspect al vieții tribale este controlat de credințe superstițioase, care au fost transmise, prin tradiție, de multe generații. Viața de acasă, poziția socială, economia, ceremoniile de căsătorie, creșterea și educarea copiilor, sunt

controlate toate de obiceiuri religioase rigide.

Un kraal (sat african) Xosa este format din una până la zece colibe, care au formă circulară și au un diametru de peste șase picioare. Zidurile sunt făcute din lemn și lut, iar acoperișul din lemne și iarbă. Podeaua este mânăjită cu bălegar de animale, căci animalele, mai ales vacile, sunt sacre. Potrivit obiceiului din Xosa, un bărbat poate avea câte soții își permite să cumpere și să întrețină. Fiecare soție își are propria colibă în kraal și prima soție este privită ca senior. Toate soțiile iau masa împreună în coliba senioarei.

Soțiile sunt responsabile cu pregătirea hranei. Dovleceii și pepenii sunt curățiți și puși într-o oală mare să fiarbă. Se pune niște făină peste dovlecelul care fierbe și se amestecă până când rezultă un terci gros. Asta este cea mai obișnuită mâncare într-o locuință Xosa. Femeile mai sunt responsabile cu îngrijirea acoperișurilor, cu lipirea zidurilor cu lut, cu

ungerea podelelor cu balegă. Tot ele dau naștere la copii și trebuie să aibă grijă de ei.

Se crede că strămoșii, care se presupune că sunt gardieni ai kraal-ului, locuiesc împreună cu animalele în grajd și în spațiul dintre mulțimea de colibe și staul. Această zonă, cunoscută sub numele de *inkundla*, are o semnificație specială în fiecare kraal Xosa. Prin urmare, soțiile nu trebuie să pună piciorul acolo. Animalele și chiar laptele aparțin strămoșilor. Deci, doar bărbații participă. Femeile nu au voie să se apropie de zona casei unde se depozitează laptele. În timpul menstruației nici o femeie nu are voie să se atingă de un strop de lapte.

Respectul pentru strămoși printre locuitorii Xosa este cheia la toate obiceiurile lor. Pentru un alt exemplu, să luăm întrebuințarea lutului alb. În mod obișnuit, lutul roșu este folosit pentru ungerea corpului și a feței, pentru colorarea fustelor și a păturilor. Dar culoarea albă a fost dedicată spiritelor strămoșilor. Acesta este folosit cu ocazii speciale, când se crede că sunt implicați strămoșii. Băieții îl folosesc atunci când sunt inițiați în viața de adult, căci atunci sunt dedicați în grija strămoșilor. De asemenea, o femeie care tocmai a născut

folosește lut alb pentru ea și copilul ei, până îl înțarcă, deoarece se consideră că strămoșii sunt responsabili pentru viața nou-născutului. Vracii, oamenii deștepți și clar-văzători din trib întrebuințează foarte mult lutul alb.

Și obiceiurile de căsătorie sunt ciudate

Tatăl hotărăște dacă fiul său trebuie să aibă o soție. El o alege, numind un om special, *nozakuzaku*, s-o cumpere. După ce merge la locuința viitoarei mirese, acest purtător de cuvânt este chemat să ofere ceva ce simbolizează ce știe el despre casă, care are o valoare, să zicem de o liră sterlină. Dacă ei o acceptă, exclamă: „O să mai vedem!”, ceea ce înseamnă că el va continua să plătească prețul miresei, *ikhazi*. *Lobola* este plata pentru *ikhazi*.

Lobola se face pe animale, aduse două câte două, nu neapărat toate în aceeași zi. Dacă nu pot să ajungă la o înțelegere în ce privește prețul, mesagerii cer să le fie „împrumutat” copilul, în timp ce părinții fetei continuă să spună: „încă n-am văzut”, ceea ce înseamnă că n-au fost plătiți suficient. În tot acest timp fata în discuție este posibil să nu știe nimic despre chestiune, sau, dacă știe, este considerată

modestă dacă nu spune nimic despre acest lucru. Nu este treaba ei, este afacerea părinților.

Acum *lobola* s-a încheiat. Părinții le pot spune mesagerilor: „Știți, vrem să trimitem copilul la râu sau altundeva. Este a voastră. O puteți lua cu voi!” Când nevinovata fată, care nu știe nimic despre întreaga chestiune, este trimisă în acel loc, se întâlnește cu mesagerii care îi cer să meargă cu ei. Dacă refuză să meargă este trasă cu forța. Degeaba se zbate și țipă, căci chiar dacă nu se află departe de casă, nu vine nimeni s-o scape.

Unele fete sunt chiar omorâte în chinuri, căci cei trimiși să le aducă sunt de obicei foarte grosolani. Este posibil ca aceștia să o lovească, s-o stranguleze sau chiar s-o sufoce până moare, legându-i ceva în jurul gâtului sau punându-i ceva pe gură ca să-i oprească țipetele. În timpul acela viitorul ei bărbat se poate afla în acel grup. Când este adusă în locuința soțului, este îmbrăcată ca o soție și atunci nu mai există cale de întoarcere. Dacă nu s-a potolit încă și soțul nu reușește să-i câștige simpatia, este legată de stâlpii din interiorul colibeii până când soțul reușește s-o violeze. Ce rost mai are să se mai lupte după aceasta, gândește ea.

Dar de multe ori părinții își iubesc prea mult fiicele pentru a urma această procedură. De aceea, după ce se încheie *lobola*, părinții îi spun fetei: „O să te ducem la o nouă casă. Acolo vei sluji pentru noi și nu trebuie să ne faci numele de rușine”. După ce ajung la kraal-ul mirelui are loc ceremonia de căsătorie pe „pământ sfânt”, între colibe și grajdul animalelor, *inkundla*. Mirele și însoțitorii lui se deplasează spre *inkundla* și așteaptă în șir. Mireasa și însoțitorii ei se îndreaptă spre mire; toți sunt îmbrăcați în cele mai frumoase haine. În tot acest timp femeile fac un zgomot asurzitor, pe măsură ce îi ridică în slăvi pe miri, într-o poetică *bonga*. Ele cântă cu un glas strident, care nu se deosebește de glasul unui cocoș în primele ore ale dimineții, *yeyezella* curățind calea pentru mireasă.

În final mireasa țipă și cade pe pământ și este dusă în casă. După aceasta fetele care o însoțesc pe mireasă aduc tot ce îi aparține acesteia. În tot acest timp ele cântă și dansează într-un spectacol minunat. Cei care au venit la căsătorie sunt îmbrăcați în toate culorile curcubeului. Atracțiile zilei sunt plimbrea pe cai și vânătoarea de animale.

Nevoie disperată după eliberare

Din punct de vedere economic și social Xosaland se află într-o stare foarte rea. Oamenii și animalele sunt îngrămădiți în locuri inadecvate, care sunt aglomerate și foarte erodate. Seceta frecventă și bolile răspândite la scară mare printre animale îi fac pe oameni să se stabilească în orașe aglomerate. Taxele uriașe îi fac pe oameni să plece de acasă. Și ce sumă este asta pentru amărății din Xosa! De asemenea, văduvele care caută să trăiască împreună cu ai lor copii sunt atrase spre viața învolburată și păcătoasă de la oraș. Unele dintre acestea recurg la varianta de a avea mai mulți tați pentru copiii lor, pentru a rezolva problema subzistenței.

În aceste orașe există locații bășinașe unde se găsește un amestec din diferite părți ale continentului. Infracționalitatea este larg răspândită, dintre care cele mai răspândite sunt spargerile de locuințe, delictele legate de sex și crimele. Femeile fac un amestec curios numit bere *kaffir* și se angajează într-un comerț ilegal cu băuturi alcoolice. Atât bărbații cât și femeile, dar și fetele și băieții adolescenți, ajung să o consume. Pe lângă asta ei mai fumează și *dagga*, cu care se face un alt comerț ilicit. Grupuri periculoase

așteaptă în colțuri întunecate trecătorii. Nașterea de copii este un semn la fel de comun precum soarele. În același timp, rata mortalității este îngrozitoare. Este greu de spus câte procesiuni funerare părăsesc locul, zilnic. Într-adevăr, oamenii aceștia se află în robia păcatului și a corupției, precum și în robia ignoranței și a superstiției.

Boala și epidemiile sunt foarte multe din cauza condițiilor de igienă precare. Dar este de așteptat acest lucru de la niște oameni a căror cunoștință medicală este lăsată pe seama vracilor închinători la strămoși. Atunci când o persoană se îmbolnăvește, dacă vracii nu spun: „Este vrăjit de cutare și cutare lucru”, ei spun „Se plâng strămoșii lui”. Este tăiat un bou, iar părul de pe coada acestuia este împletit într-un colier ce trebuie purtat de persoana bolnavă. Copiii care au pojar trebuie să miroase balegă de capră.

Poate că educația va ajuta la rezolvarea acestor probleme. Fiecare copil din țară are dreptul să frecventeze școlile misionare, cu condiția ca părinții lui să fie pregătiți să-l susțină cu cărți, tăblițe de scris și îmbrăcăminte. Dar din cauza ideilor tribale mulți părinți sunt ostili față de ideea de a-și trimite copiii la școală. Pentru ei este pierdere de timp. Ei cred că băieții ar trebui

să meargă de la o vârstă fragedă în savană, să îngrijească de animale. Ei trebuie să învețe să are câmpurile. Atunci când ajung la maturitate trebuie să se pregătească să devină stăpânii familiei.

Așadar, dacă un băiat este ținut între zidurile școlii, este disprețuit ca un pământău. El se consideră o bufniță printre păsări mici atunci când părăsește sala de clasă. Potrivit obiceiurilor de trib, și fetele tinere sunt trimise, de timpuriu, să fie instruite, pentru a fi bune gospodine. Acum, dacă ele se trezesc când răsare soarele și se duc la școală doar pentru a se întoarce când apune soarele, când vor mai învăța să facă treabă în casă, să gătească, să crească copii, să culeagă recoltele de pe câmp și să lipească casele? Șansele ca o tânără femeie să fie aleasă ca soție sunt mai mari sau mai mici în funcție de mișcările ei

din casă. Din aceste motive și din altele oamenii sunt în general analfabeți.

Nu există nici o îndoială că Xosaland este ținut în sclavie de obiceiurile lui băștinașe, de metodele lui din agricultură învechite, de lipsa de spațiu pentru o populație aflată mereu în creștere și de religia strămoșilor lor inspirată de demoni. Eforturile omenești de a-i elibera pe acești oameni s-au dovedit zadarnice și aici, la fel ca în restul lumii. Libertatea pentru acești captivi poate veni doar prin binecuvântata Împărăție Teocratică a lui Iehova Dumnezeu. Ce bucurie, speranță și fericire le aduce acestor oameni buni să afle de acest adevăr! Ambasadorii nativi, ca martori ai lui Iehova, se grăbesc prin această țară, proclamând că în curând lumea nouă a dreptății a lui Dumnezeu va binecuvânta toate familiile pământului.

POATE FI VINDECAT CANCERUL?

În timpul lunii numită „Luna de control al cancerului”, *Societatea americană împotriva cancerului* face anuală colectă de bani, cerând milioane de dolari. Funcționarii publici din statul federal, guvernele locale și liderii afacerilor și cei sociali se aliniază în această campanie. Programele de la radio, revistele și alte

publicații din toată țara cer bani oamenilor, sub slogane precum: „Donați pentru a învinge cancerul!”, „Ajutați în lupta cu cancerul!”, „Donați mereu pentru a ajuta știința!” Mii de voluntari din toată națiunea, 8000 doar în New York, s-au

mobilizat la intrarea de la metrou, magazine, poștă și la colțul străzii. Această campanie pentru cancer se derulează în fiecare an, producând câteva rezultate foarte clare. În primul rând, abilitatea de a vinde sub o mare presiune, reclamele ciudate și metodele crude de solicitare îi fac pe mulți oameni să se întoarcă dezgustați de la cauza cancerului. „Descoperind” propaganda mincinoasă a reclamelor comerciale acești oameni au tendința de a nu avea încredere în tactici similare de solicitare, chiar dacă se derulează sub numele de acțiuni caritabile.

Se strâng milioane de dolari, dar nu există niciodată o evidență publică, să arate în ce buzunare ajung toți acești bani. De fapt doar o parte din donații ajung vreodată să fie folosiți în cauza pentru care au fost solicitați, dacă ajung. Estimări precum cele din revista *Life* arată că nu se alocă mai mult de 25 % din fonduri pentru cercetare în ce privește tratamentul și vindecarea îngrozitoare a afecțiunii. Aceasta lasă sume mari de bani, pentru „pompa aspiratoare” a publicității comerciale, făcută de organizații, ca „educațională” și pentru funcționarea „casei de înregistrare”.

Societatea americană de cancer pare să promoveze o campanie de teamă numită „cancerofobia”. Îngrozitoarele povești din publicațiile lor îi înspăimântă pe oameni, care ajung să creadă că orice inflamație, orice nodul sub piele, orice semn din naștere, orice durere de stomac sau de splină este un posibil simptom al cancerului. Dr. D. A. Blain, de la *Asociația americană de psihiatrie*, așa cum s-a raportat în *New York Times* și revista *Time*, a vorbit împotriva acestor băieți care colectează fonduri și a programului lor de groază. Ca exemplu tipic, el a citat următoarele, din circularele lor:

La fiecare trei minunte cineva moare de cancer în Statele Unite. Nimeni nu se află în siguranță. Există o probabilitate de 1/8 ca și tu să fii o victimă a acestui ucigaș îngrozitor. Cancerul este cel mai mare și cel mai crud criminal al femeilor din America, cu vârsta cuprinsă între 35 și 55 de ani. Protejați-i pe cei pe care-i iubiți! Donați pentru a învinge cancerul!

Recunoscând toate relele comise în numele acțiunilor caritabile pentru cancer ar fi o mare greșală să presupunem că nu rezultă

nici un bine de pe urma eforturilor susținute ale științei medicale, în lupta împotriva ravagiilor acestei plăgi. Există peste 200 de proiecte de cercetare a cancerului, care sunt susținute din banii strânși, sunt 300 de clinici care tratează cancerul și 11 spitale de cancer. De-a lungul anilor descoperirile în ce privește cancerul au făcut un progres valoros în detectarea și tratarea acestei maladii, care acționează ca un ucigaș, pe locul doi doar după afecțiunile inimii și ale sistemului circulator.

Descrierea ucigașului

Cancerul nu face deosebire. Tată, mamă, fiu și fiică, sărac și bogat, alb și negru – milioane de oameni fac cancer, milioane de oameni mor de cancer. Spre deosebire de infecțiile bacteriene, cancerul nu este contagios și nu se moștenește. Este o „plagă a civilizației”, căci așa cum spune Dr. Charles S. Cameron, director medical și științific al *Societății americane de cancer*: „Cu cât serviciile noastre medicale sunt mai complete și cu cât standardul de viață este mai ridicat, cu atât mai mult vedem că se dezvoltă cancerul”. Cancerul se află într-o creștere constantă de când am intrat în acest secol, până astăzi 17.000.000 americani au avut cancer înainte de a muri. Cu 87.800 bărbați și 93.700 femei care au

murit de cancer în 1946, este greu să spunem că acesta este în exclusivitate o „afecțiune feminină”. Poate apărea în orice parte a corpului, dar în majoritatea cazurilor este intern. Revista *Life* a pregătit următorul tabel, arătând unde se dezvoltă de obicei tumorile canceroase:

Organ	Bărbați	Femei
Creier	2%	1.2%
Gură și faringe	5.2	1.2
Aparat respirator	11.9	3.2
Sân	0.3	18.2
Stomac	19.3	11
Intestine	11.3	12.6
Rect	6.5	4.5
Piele	2.5	1.5
Genital	12.6	30.5
Urinar	6.3	3.2
Altele	22.1	12.9

Analiza acestor cifre arată că bărbații mor de cancer la stomac într-un procent de 60 % mai mult, și de trei ori mai mulți bărbați mor de cancer la gură, de gât și de plămâni. Femeile mor de cancer genital într-un procent aproape dublu față de bărbați, iar

de cancer la sân procentul femeilor care mor este mult peste cel al bărbaților. La început cancerul apare ca un nodul în relief, ca un neg, o ulcerăție sau o tumoră, care se dezvoltă local și dacă este depistat în primele stadii, de obicei este vindecat. În faza de început a cancerului nu apare durere. Tumora pare să fie alcătuită din celule care se dezvoltă anarhic, se înmulțesc repede, înnăbușind celulele normale ale țesutului și privându-le de provizia de hrană. În cele din urmă, celulele cancerului se înmulțesc ajungând în limfă, sau pun stăpânire pe țesuturile înconjurătoare, în armonie cu numele de *cancer*, care înseamnă „crab”. De multe ori celulele dintr-un cancer local ajung în sânge și se răspândesc ca un incendiu la alte organe, uneori aflate la distanță. De exemplu, celulele cancerului la intestine pot ataca creierul, sau cancerul de sân se localizează adesea în oase și odată ajuns în aceste părți vitale se pare că nu există mijloace de a opri acțiunea lui mortală.

Cercetare complexă pentru a afla cauzele

„Doctorii încă sunt departe de a putea spune ce anume cauzează cancerul, dar ei suspectează mai multe lucruri”. (*Time*, 7 martie, 1949) Ei au cheltuit multe milioane

de dolari și au cercetat mulți ani și încă nu știu ce anume face ca celulele canceroase să se răspândească. Sunt siguri că standardul de viață, sănătatea, igiena personală au puțin de-a face cu cancerul, dacă au. Iată câteva din supozițiile încălcite prin care băjbâie investigatorii acestui mister:

1. Paraziții. Se crede că aceștia cauzează cancer la plante și pești, dar nu există nici o dovadă că infecțiile cu bacterii cauzează cancer la om.
2. Virușii. Această teorie, abandonată de câțiva, este crezută de alții. Recent, *Revista britanică de medicină* a publicat un articol scris de Dr. William Ewart Gye, unul care crede puternic în teoria virușilor, în care a spus că 90% din celelalte teorii „pot fi aruncate la coșul de gunoi”. Alții care nu cred că așa numitul virus găsit în laptele de soareci care au cancer de sân este în realitate un virus, se referă la acesta ca la un misterios „factor din lapte”.

3. Hormonii. Deși nu este înțeles complet, există câteva indicații că hormonii din cazurile de cancer, cauzează boala dacă sunt injectați în altcineva.
4. Lovituri fizice. Nu există o dovadă că în urma loviturilor aplicate pielii și sânelui apare cancerul, ci că iritarea constantă a unei răni poate cauza cancer în timp.
5. Radiațiile. Unii cred că expunerea prelungită la soare poate cauza cancer la buze, gât, față și mâini. Din cele 7.000.000 de înregistrări GP s-a demonstrat că 90% dintre cei care au cancer la buze, de obicei la buza de jos (la femei apare de obicei la buza de sus) apar în climatul extrem, unde expunerea la soare este mare. Tehnicienii în razele X sunt susceptibili în ce privește cancerul de piele. Se crede că și radiațiile emise de fisiuni atomice produc cancer. Alții sugerează că razele cosmice ar fi cauza.
6. Ereditatea. Se crede că anumite tipuri de cancer se transmit de la o generație la alta, la animalele inferioare, dar nu s-a demonstrat asta și în cazul oamenilor.
7. Dieta. Se cunosc foarte puține lucruri. Asiaticii care sunt mari mâncători de orez sunt vulnerabili la cancerul de ficat. Unii cred că deficiențele de complexul de vitamine B și proteine (care se găsesc în carne, pește, ouă, lapte și brânză) este una din cauzele ce predispune la cancerul de gură. Alții susțin că laptele consumat în exces de adulți este o sursă de cancer.
8. Chimicale. Sunt o cauză probabilă de cancer la om și la animalele inferioare. Calamina încărcată de chimicale cauzează „boala coșarului”, în realitate un cancer al scrotului. Dr. W. C. Hueper, de la *Serviciul de Sănătate Publică* US avertizează de pericolul de cancer profesional din fabrici și rafinării, din cauza fumului și a funinginii ce conțin hidrocarburi aromatice, bitum, smoală și chimicale din petrol, folosite în producerea de coloranți, materiale plastice, componente sintetice și medicamente. El a mai îndreptat atenția și asupra pericolului infectării comunităților cu cancer, din cauza contaminării aerului, a apei de băut și a solului, deșeuri

chimice care induc cancer. Unii pun sub semnul întrebării fertilizatorii chimici, ca o posibilă cauză a cancerului, alții se întreabă dacă bălegarul de la animalele bolnave poate contamina hrana și poate cauza boala.

În ce privește chestiunea poluării chimice a aerului, revista *Collier* a spus, cu câteva luni în urmă, că experimentele făcute la *Institutul de Cancer Sloan Kettering* din New York au arătat cum chimicalele din funinginea de pe acoperișul caselor ar putea produce dezvoltarea cancerului. Dr. William E. Smith declară despre acest institut de cercetare. „Sunt convins că mare parte din prevenția cancerului nu ține de mijloace medicale, ci de proceduri ale ingineriei ... Poluarea masivă și constantă cu funingine a aerului din oraș este un exemplu de pericol ce poate fi prevenit.

Indiferent că vine de la furnalul unui cuptor sau de la o țigară, fumul conține același tip de gudron nears. Ca urmare, multe autorități sunt de părere că fumul de țigară este o cauză principală a cancerului. „În timpul neobișnuitelor mele oportunități într-o perioadă de ani”, scrie Dr. Edwin J. Grace, în *Medical Times*, „am observat că cancerul de buză și de limbă este aproape

invariabil asociat cu obiceiul de a fuma de mulți ani”. Chirurgul șef de la *Universitatea de Medicină din Washington*, după ce a cercetat sute de cazuri de cancer la plămâni, a observat că majoritatea erau fumători de peste douăzeci de ani. Acesta nu spune că puternicul trust al tutunului, care cheltuiește o sută de milioane de dolari pe an pe reclame că „tutunul dăunează grav sănătății” se luptă cu disperare cu aceste eforturi de a aduce aceste lucruri în atenția oamenilor.

Cercetătorii par să fie de acord cu aceasta:

„Nu există o singură cauză pentru cancer!”

Tratament și vindecare

Nu orice durere este cauzată de cancer. Nu orice excrescență sub piele este cancer; unele sunt chisturi. Cancerul este o dezvoltare tumorală, dar nu toate tumorile sunt canceroase. Din cele peste 50 de teste sugerate pentru cancerul ascuns există doar o singură metodă inofensivă, pentru a determina dacă o anumită anormalitate este canceroasă și aceasta se face prin examinarea unei părți din țesut sau din celule, la microscop, tehnică cunoscută sub numele de biopsie. Testele de sânge ca întreg nu s-au dovedit demne de încredere din cauza markerilor „fals pozitivi” în caz de

sarcină, afecțiuni renale, TBC, etc. Chiar și cel mai recent test de sânge, inventat de Huggins, de la Universitatea din Chicago, care s-a bucurat de publicitate pe 16 aprilie, se spune că este doar un test „sigur”.

Afirmațiile mărețe că distrugătorii-atomi de multe milioane de dolari vor oferi vindecări sigure pentru cancer s-au dovedit a fi dezamăgitoare. Se încearcă mereu o mulțime de compuși cu azot, muștar, carbamați, hormoni, antibiotice precum penicilina și streptomycină și izotopi radioactivi de iod, fosfor și stronțiu, pe porci de guineea umani, cu un succes foarte limitat. S-a încercat manipularea anumitor funcții glandulare, în încercarea de a stagna unele dezvoltări canceroase. Într-un timp s-a anunțat că s-a găsit o substanță numită guanazol, care separă, dar nu distruge, dezvoltarea canceroasă. Cu toate acestea, observă *New York Times*, „guanazol încă nu a fost testat pe oameni și pe nici un fel de animale, cu excepția șoarecilor. Vor trebui făcute mult mai multe experimente pe animale, înainte ca acesta să poată fi testat pe oameni, dacă va fi testat vreodată.

Din toate aceste posibile mijloace de tratament medicina, inclusiv osteopatia, recunoaște doar trei metode care sunt cu adevărat demne de încredere și anume:

prin îndepărtarea tumorii chirurgical, prin ardere cu raze X sau cu radium. Aceste metode sunt eficiente în proporție de 90% în cancerul de piele și 50 % în cancerul de sân, dar în ce privește cancerul intern (și majoritatea cancerelor sunt interne) aceste metode sunt relativ ineficiente. Cancerul nu este considerat vindecat dacă apare în cinci ani după ce s-a încheiat tratamentul.

Sunt multe voci care își exprimă opinia că oamenii din domeniul medical, care se află sub puterea puternicelor asociații medicale americane, nu sunt interesați să afle cauza cancerului și prevenirea acestuia totodată, așa cum nu sunt de găsit un mijloc de a-i alina pe cei care suferă odată ce încep să vină la medici pentru tratament. Se pune accent pe investigații frecvente și „să mergeți la doctor cât mai des”. Fitz Roy Anderson, din Bar Harbor, Maine, declară: „Nu se va găsi niciodată o vindecare, atâta timp cât se fac miliarde de dolari din aceste metode ineficiente, dar care funcționează, de tratare a cancerului, atâta timp cât sunt aruncate milioane de dolari pe cercetare, unde să descoperi ceva înseamnă să pierzi una dintre cele mai profitabile afaceri din toate timpurile”.

Este evident că știința medicală nu cunoaște cauza cancerului, iar metoda de

a-l trata este departe de a fi perfectă. De fapt, unii precum Sir Leonard Hill, eminent om de știință britanic, cred că ar trebui să se renunțe la radium, căci cei pe care acesta îi omoară sunt mai mai mulți decât cei pe care-i vindecă. Dar indiferent cât sunt de nocive metodele standard de tratament, sunt așa-numitele remedii de cancer vândute de mulți din afara AMA mai eficiente? Există vreo dovadă științifică, potrivit căreia serurile, unguentele, apele minerale, apele cu radium, ierburile indiene, vindecările religioase, planșetele de spiritism, irigațiile interne, dietele au vindecat vreodată un singur caz de cancer? Da, există o mulțime de „mărturii” că oamenii au fost „vindecați”, dar a existat vreo dovadă, cu biopsie, că acești oameni au avut înainte cancer? O persoană are o durere. Vindecătorul îi spune că este cancer. Durerea trece și persoana este vindecată de cancer. Este simplu, nu?

Tipic pentru acest fel de terapie este cazul raportat de *Herald of Health and Naturopath*, care a apărut în Pittsburgh, Pa., anul trecut. Un bărbat și o femeie au fost arestați pentru că dețineau un fals magazin „de vindecare a cancerului” la subsolul bisericii catolice St. Joseph, condus de părintele Feldmeier. Acești oameni susțin că nu făceau doar un simplu test de

sânge, pentru a diagnostica cancerul, ci și un amestec de grâu integral, apă distilată și sare pentru a alina suferința victimei bolnave de „cancer” și a-i prelungi viața. La proces s-a arătat că testul de sânge era un fals, iar vindecarea era pur psihologică. Demascarea n-a însemnat nimic pentru bietul ignorant și oamenii creduli care au avut „credință” în acesta. Așa cum a rostit, printre suspine, o femeie: „Deci tratamentul este doar psihologic? Și ce dacă? Pe soțul meu l-a ajutat!” După ce a oferit această „mărturie științifică” femeia isterică a trebuit să fie scoasă din curtea de judecată.

Soluția la problemă

Omenirea suferindă se confruntă cu o problemă. Tânjind după vești bune atunci când sunt atacați de cancerul mortal, oamenii vor să-i creadă pe cei care susțin că au leacul. Iar acum sunt atât de mulți care spun că-l au și atât de puțini cei care-l sprijină. Sunt ca sutele de secte religioase, pretinzând fiecare că are calea spre salvare. Fiecare dintre vindecători jură că are leacul pentru cancer și fiecare are adepții lui, care jură pentru el. Realitatea dovedește că majoritatea fie dau greș, fie sunt escroci. Câteodată unii își sprijină afirmațiile. Fără îndoială că nimeni n-a învins vreodată toate

cazurile de cancer care au venit la el. Cine este persoana tulburată și disperată să creadă, când el sau cineva drag lui este afectat?

De ce nu vrea, sau nu poate, cercetarea organizată pentru cancer, cu milioanele ei colectate, să supună unui test atent și supravegheat pe fiecare din presupusele ei vindecări și să le numească vindecări sau să înceteze o dată și pentru totdeauna aceasta nebunie. Dacă medicina organizată, care susține că metodele din afara sferei ei sunt escrocherii, ar putea să reducă la tăcere aceste voci și-ar dovedi poziția și ar face un mare serviciu, demascându-i pe acești escroci; dar dacă aceste alte metode nu sunt toate escrocherii, poate medicina organizată ar afla ceva și ar progresa în a găsi un remediu pentru cancer. N-ar costa mult medicina să facă lucrul acesta, doar o parte din cei 75% din fondurile colectate pentru cercetare în domeniul cancerului, care nu sunt niciodată folosiți acolo. Nu este nevoie să se apeleze la cei 25 % folosiți pentru propriile cercetări, ci doar la câțiva din grămada de bani care se lipesc de degete egoiste.

În această controversă unii sunt de partea medicinei organizate și numesc escrocherie orice este în afara ei. Alții, conștienți de

delincvențele AMA, îi condamnă pe nedrept pe doctori și chirurghi și susțin alte metode de vindecare, doar pentru că acești vindecători se opun AMA și folosesc mai mult metode naturale. Fără îndoială că nu este corect nici unul din aceste puncte de vedere extremiste.

Privind la imaginea sălbatică a cancerului ca întreg este foarte clar de observat că miraculoșii oameni de știință și medicină, cu toată înțelepciunea lor, precum și mulțimea de escroci, cu toată ignoranța lor, au eșuat să verifice valul în creștere al bolilor careucid precum cancerul. Astfel de epidemii constituie un semn vizibil, marcând timpul când această lume rea a păcatului și a morții, sub conducerea Diavolului, va dispărea, în scurt timp, așa cum a fost prezis. (Matei 24:7; Luca 21:11) De asemenea, este un semn că domnia Împărăției perfecte și dreaptă a lui Dumnezeu se va extinde în curând pe acest pământ, înlocuind fiecare lucru rău și nelegiuit, înlăturând toată poluarea aerului și oferind un echilibru perfect de hrană dătătoare de viață. Atunci celulele corpului nu se vor mai dezvolta în cancer, ca oamenii să nu se poată vindeca.

Deci, răspunsul la întrebarea: Poate fi vindecat cancerul este: Da, Iehova poate să-l vindece și-l va vindeca!

Ei bine, iată-mă în Puerto Rico!

Puerto Rico
Astăzi, 1950

Dragi oameni,

Cât de completă este viața misionarului martor al lui Iehova! Cât de educative sunt experiențele! Cât de interesante sunt noile cunoștințe, cât de emoționantă este bucuria de a le ajuta pe alte oi ale Domnului să intre în staul! Aici, pe câmpul de luptă al acestui măreț război împotriva erorii, nu trebuie să fim egoiști, ci suntem nerăbdători să ajungem la voi, să împărtășim cu voi ce vedem, ce auzim și ce învățăm. Și voi ați face așa dacă ați fi aici, dar voi face următorul lucru bun și vă voi povesti despre asta.

Deja știți că această insulă este încântătoare, climatul este răcoros, minunatul palmier vă invită să stați la umbra lui, pe plaja albă, și să priviți la valurile albe ce se ridică din întinderea oceanului albastru; că munții sunt acoperiți cu vegetație tropicală de palmieri și ferigi la

fel de mari precum copacii; că aici cresc arborii de cafea, zahăr, bananieri, portocali, ananas și tutun; că mulți din populația țării trăiesc în colibe mici, făcute din ramuri de palmier, având pe jos pământ simplu. Toți ne bucurăm de frumusețea cu care a înzestrat Iehova această „insulă paradisiacă”, după cum este numită, pe bună dreptate, și mai sunt multe de spus; dar aici există un alt aspect al vieții de care suntem privilegiați să ne bucurăm și despre asta am de gând să vă povestesc.

În timp ce mergem din casă în casă acești oameni extrem de amabili ne invită înăuntru pentru a ne asculta mesajul. Ce oportunitate să ne cunoaștem și să schimbăm idei! Nord-americanii au multe superstiții, precum: potcoava de cal, piciorul de iepure, teama de pisica neagră și mersul pe sub scară. Deci și aici aflăm de obiceiuri noi și interesante. Majoritatea sunt de origine spaniolă, căci, la urma urmei, Spania este mama politică și religioasă a lui Puerto Rico.

Pe 19 noiembrie, 1493 Columb a pus crucea pe coasta de vest a Puerto Rico, iar în 1508 Ponce de Leon a adus cu el preoți pentru a-i boteza pe indieni și a face din ei romano-catolici. Spaniolii au adus prizonieri din Cuba și sclavi chinezi din Filipine, pentru a

construi drumuri prin munți, dintre care unul a necesitat treizeci de ani. Apoi au urmat negrii și în cele din urmă au venit nord-americanii să-și adauge propriile idei. Acest amestec de rasă, indienii, spanioli, cubanezi, chinezi, negri și nord-americani, a dat naștere unui conglomerat de obiceiuri, superstiții și practici religioase.

Când primii colonizatori ai Americii Hispanice găseau un oraș îl puneau „sub protecția” unui sfânt patron sau a unui obiect sfânt. Fiecare oraș își celebrează ziua de sărbătoare a sfântului ei cu multă ceremonie. Au loc jocuri, curse de cai, lupte de cocoși și ceremonii religioase speciale. Sunt organizate focuri de artificii, pentru a le aminti locuitorilor orașului de ocazie și pentru a-i chema în piața publică, la piazza. Aproape toate orașele urmează același model, având biserica catolică în piață, care se află întotdeauna în centrul orașului. Astfel, biserica este centrul de atracție. Fiecare biserică are o statuie a sfântului protector al orașului. În această zi specială sfântului, sau poate „fecioarei” din acest oraș, îi este oferit un tratament special. Statuia este luată din locul ei și este onorată, făcându-se paradă cu ea prin oraș, însoțită de preoți care cântă, un cor, grupuri religioase și o mulțime de închinători. Este adusă în piață și dusă

înapoi la biserică, unde i se face o primire extraordinară, de parcă ar veni pentru prima dată acolo. Acolo urmează mai multă ceremonie, o stropire cu apă „sfințită”, apoi este dusă înapoi la locul ei, pentru a aștepta următoarea ei zi mare, anul următor. Cu ocazia acestor speciale zile „sfinte” locația bisericii este un labirint de zorzoane de carnaval, cea mai mare parte fiind alcătuită din dispozitive de jocuri de orice tip imaginabil. Totul este o afacere zgomotoasă, care durează câteva săptămâni, cu muzica amplificată pentru mulțime.

Este comemorat și Cristos – adică cel puțin nașterea și moartea sa. Cântăreții nativi de la țară și de la oraș încep să anunțe, cu săptămâni înainte, că se apropie timpul pentru a celebra nașterea lui Cristos. Ei merg colindând din casă în casă, în grupuri mici de câte doi până la șase, cu instrumente făcute acasă, pentru a face ritm. În ale lor *aguinaldas* (colinde) ei cer în schimb daruri pentru binecuvântările pe care cer să vină peste proprietarul casei, împreună cu cunoscuta poveste despre pruncul Isus, de la Betleem, păstori și cei trei regi.

Aici Moș Crăciun nu este popular. Copiii adună iarbă, pe care o pun într-o cutie, sub

pat, ca hrană pentru cămilele celor trei regi (cei trei magi), care vin în timpul nopții și le lasă daruri, pe 6 ianuarie. Cel puțin această istorioară amintește de relatarea din Biblie, în timp ce Moș Crăciun nu are nimic de-a face cu ea. Dar sunt multe voci mici, triste, care întreabă: „Mama, de ce regii nu s-au oprit și la casa noastră, azi-noapte?” – căci aici sărăcia este mare.

Dacă ai veni aici la comemorarea morții lui Cristos ai putea să iei parte la funeraliile lui. Da, funeralii adevărate. Aceasta începe de la biserică și se sfârșește tot acolo, când păpușile trebuie puse toate la locul lor, după ce se termină simularea. Este adusă o statuie a lui Cristos, într-un sicriu, și una a Mariei, în fața procesiunii. *Eerie*, trista muzică interpretată de câteva instrumente, însoțește procesiunea. Se aud copilașii, care explică: „*Murio Dios*”, (A murit Dumnezeu). Interioarele bisericilor sunt îmbrăcate în negru; toți sfinții sunt acoperiți cu doliu, precum și altarele. Totul este trist pentru „moartea lui Dumnezeu”. Cât mai poate răbda Iehova?

Se poate învăța o bună lecție din funeraliile obișnuite de aici. În loc să prelungească durerea, cadavrul este îngropat în aceeași zi, sau în ziua următoare, dacă decesul a survenit seara și

acest lucru se face simplu, fără preot, fără cheltuieli pentru îmbălsămare. Familia și vecinii duc mortul la cimitir, unde o persoană sau mai multe pot spune câteva cuvinte despre faptele bune ale celui decedat, sau de mângâiere, și astfel, acesta este pus să se odihnească, fără agitație și fără strădania preotului de a se exprima trist, pentru a produce mai multe lacrimi. Este un lucru obișnuit să vezi un grup de cinci sau șase oameni purtând un coș făcut acasă, decorat drăguț cu hârtie creponată. Am văzut un om singuratic mergând pe mijlocul străzii, purtând un coș micuț pe cap. Bineînțeles că dacă îți permiți poți să ai parte de funeralii cu pompă, cu sute de dolari cheltuiți pe flori, o escortă a poliției, un alai de preoți și cu clopotele bisericii bătând. La orice planuri sau dorințe pe care le exprimi, ei adaugă cuvintele *Si Dios quiere* (dacă vrea Dumnezeu) Totuși, ei negociază cu Dumnezeu în promisiunile sau *promesas* pe care le fac.

Promisiuni religioase

Aceste promisiuni vin de undeva din labirintul religios al trecutului. Bisericii catolice nu-i pasă dacă primește credit pentru asta. Se crede că Dumnezeu poate să fie determinat sau înduioșat să facă ceva pentru binele celui care face promisiuni,

sau spre folosul altcuiva, dacă cel care face promisiuni este de acord să suporte anumite sacrificii de sine sau să se auto-pedepsească. Se fac multe promisiuni în disperare, precum: „Doamne, nu mă lăsa să mor de această boală și voi purta haina albă a promisiunii timp de șase luni”. Pe stradă poți vedea oricând multe femei în rochii ale promisiunii, cu guler înalt, mâneci lungi, în culori tari, maro, alb sau mov. Culoarea rochiei și micuța cingătoare sunt în armonie cu sfântul pentru care aleg să facă juruințe. Părul trebuie să fie frumos aranjat și nu se folosesc cosmetice. Ce recunoaștere a vanității este acest tip de sacrificiu!

Poate că cineva are planuri pentru viitor și vrea să fie sigur că sunt îndeplinite cu succes. Atunci se face promisiunea că dacă Dumnezeu îi va împlini dorința și el își va face partea. Unii oameni promit să doneze bani unui spital sau unei instituții de nevoiași. Alții dau bani cerșetorilor, luându-și angajamentul să dea bani la fiecare cerșetor pe care-l întâlnește, un anumit număr de zile. Unii renunță la dulciuri sau la anumite distracții. Un om, simțindu-se vinovat de un păcat, i-a promis lui Dumnezeu că va da câte doi dolari la fiecare persoană nevoiașă pe care o întâlnește. Pe cine să întâlnească decât pe mine, care mergeam din casă în casă! Văzând că el era

cel care se afla în nevoie, i-am oferit literatură din Biblie, care deschide ochii, ce merita cei doi dolari ai lui. Unii ard candelă înaintea sfinților care se află în biserici sau o pot face acasă, înaintea icoanelor lor cu sfinți. Sfinților li se mai oferă și pâine, apă și chiar băuturi alcoolice. Într-una dintre cele mai amărâte case pe care am văzut-o majoritatea zidurilor erau acoperite cu aceste icoane religioase, aproape cincizeci la număr. În timpul războiului unele mame se îmbrăcau în sac, pentru a-l determina pe Dumnezeu să le ocrotească băieții. Există o biserică ce are la ușă o scară cu mai multe trepte. Este o practică de a face promisiunea să mergi în acest oraș și să urci treptele de la ușă în genunchi. O femeie din acest oraș a mers chiar mai departe. Ea a început să meargă în genunchi de acasă de la ea, înainte să înceapă să urce treptele. De multe ori, cineva cu fața tristă se va apropia de tine, pe stradă, purtând o icoană a unui sfânt și cerând bani în numele aceluia sfânt, pentru a îndeplini promisiunea făcută aceluiași sfânt. Bineînțeles că darul este dus la biserică și prezentat acolo.

Închinarea la statui

Într-o zi mă aflam într-un magazin micuț, când a trecut o paradă foarte ciudată. Pentru toate aceste demonstrații traficul este oprit. Mai întâi a trecut preotul care cânta, însoțit de un mic grup de femei îmbrăcate în alb, cântând și ele, de fiecare dată când se oprea preotul. Apoi a urmat un grup de fetițe cu costume vapoase, ca și când erau îngeri cu aripi. Atunci a urmat obiectul acestei întregi atenții. Doi bărbați duceau între ei, pe stâlpi, o micuță platformă, iar pe aceasta se afla un micuț adăpost decorat, de aproape un picior înălțime. Sub acest micuț acoperiș, susținut de patru stâlpi micuți, mergea călare, în mod glorios, cine altcineva decât San Antonio! La fel ca orice altă păpușă, el era îmbrăcat în haine lungi, maron, în stilul preoțesc.

După această micuță statuie se aflau admiratorii ei, oamenii buni din această micuță așezare. În timp ce alaiul trecea, oameni care duceau coșuri mari, decorate, se grăbeau prin magazine și printre trecători să cerșească bani, care erau aruncați în coșuri, în numele micuțului sfânt. Am cerut informații și prietenii mei mi-au spus veseli povestea și au ridiculizat-o, râzând. La scurt timp procesiunea s-a

reîntors și chiar acești oameni au aruncat în coșuri cincizeci de cenți, când acestea au trecut pe lângă ei.

Acest chip micuț a avut zile grele. Cândva avea un loc proeminent în biserica lui. Dar au venit preoți noi și a fost construită o biserică nouă. Cea nouă fiind mai mare și având un altar mai spațios, amărâțul San Antonio părea prea mic acolo. Trebuia să-i ia locul o statuie mai nouă și mai mare. Și chiar așa s-a întâmplat; deci, statuia cea micuță a fost scoasă afară! Aceasta a cauzat o revoltă și o despărțire în rândul populației. Cei care n-au vrut să-l accepte pe noul sfânt au fost lăsați să se agațe în mod superstițios de micuțul San Antonio. Ei au construit o capelă în miniatură, care să-l găzduiască. Pentru a mulțumi ego-ul lor și al lui și pentru a face ce este corect față de ceruri, au făcut promisiunea de a-l scoate o dată pe an, într-o procesiune, cu toată pompa. Dar ce să facă în legătură cu preotul care trebuia să cânte și să conducă parada, din moment ce noul preot a jurat pe noua lui biserică și noul și marele San Antonio? Închinătorii micuțului San Antonio au primit serviciile preotului episcopal, închipuiți-vă, ca să officieze în paradă!

Toate acestea se întâmplă și catolicii tot nu recunosc faptul că li se închină direct sfinților lor.

Superstiții obișnuite

Potcoava de cal americană, atârnată deasupra ușii, ca să aducă noroc casei, își găsește aici echivalent în *piedras iman* (rocă magnetică). Această piatră specială este adusă în piață. Trebuie să ai două, una de parte bărbătească și una de parte femeiască. Când au copii, atunci vine „norocul și o familie fericită și prosperă”. Pietrele poroase sunt puse într-un recipient cu apă pentru a „bea” și după aceea sunt puse într-un container cu resturi de pilitură de fier, cupru, argint, mercur, coral, tămâie, mir și făină de grâu. Asta se numește „mâncare”, căci, la urma urmei, pietrele trebuie să mănânce și în acest proces de a mânca particulele de minerale se agață de pietre. Când sunt puse înapoi în apă, care se umple mereu, în timp vor da naștere la „copii”, căci așa numesc ei micile formațiuni de minerale care cad la fundul recipientului. Acestor pietre mistice li se atribuie puteri uimitoare.

Este foarte obișnuit să vezi pahare de apă pe pervazul ușilor și ferestrelor. Aceasta oprește

influența rea din aer să intre în casă. Pe măsură ce trece prin apă aerul este purificat. Adesea este pusă o bucată de pâine lângă paharul cu apă, pentru a asigura venirea acasă a pâinii cea de toate zilele. Și apropo, ați încercat vreodată să aruncați puțin zahăr în foc, pentru a încuraja o atmosferă fericită? Sau ați încercat să folosiți tămâie, care miroase urât, pentru a scoate demonii din casă, în caz că aveți probleme? De multe ori când batem la ușă ne răspunde cineva care se uită pe sub o varietate de frunze verzi, ținute pe frunte, și prinse de cap cu o bucată de pânză. Acest remediu este minunat pentru durerea de cap. Alt fel de frunze cu care se șterge podeaua când se spală nu sunt doar antiseptice, ci descurajează și demonii. Adesea, pe hainele bebelușilor se pune o pietricică neagră sau se poartă o brățară în jurul încheieturii de la mână. Acestora li se atribuie o putere misterioasă, care protejează copilul și aduce noroc.

Nu sunt interesante toate aceste lucruri? Dar chiar mai interesant este să studiezi Biblia în aceste case, să vezi cum dispar paharele de apă, să vezi cum dispar, una câte una, icoanele și statuile fecioarei, sau toate odată. Da, este emoționant să auzi

comentarii și să vezi expresia de înțelegere și recunoștință, pe măsură ce ei beau din adevărurile care-i eliberează de robia superstițiilor religioase. Cât de expresiv le vorbesc ei altora despre speranța Împărăției! Și acum, nu sunteți și voi de

acord că avem un minunat privilegiu aici, în Puerto Rico, „insula paradis”?

Predicăm împreună cu voi Cuvântul!

UN MISIONAR RECUNOSCĂTOR

O trecere în revistă a florei versatile

care cucerește multele medii ale pământului

„Uitați-vă la crinii de pe câmp cum cresc; ei nici nu trudes, nici nu torc și totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată gloria lui, nu a fost aranjat ca unii dintre aceștia”. Astfel, înțeleptul și perfectul om Isus Cristos a atras atenția la cum împodobește Dumnezeu pământul, într-o vegetație de o frumusețe uimitoare. (Matei 6:28,29) Mergeți până la marginile pământului, escaladați înălțimile munților, cercetați adâncimile peșterilor, explorați chiar curtea din spatele casei; peste tot, pe dealuri și vâlcele, în păduri și pe plaja pustie, în deșertul ars de soare, de la tundra aspră a Arcticii până la jungla de la

tropice – pretutindeni există floră din belșug. De asemenea, în studierea botanicii există multă aventură și romantism, studiu care este la fel de fascinant și emoționant după cum este de vast.

Atât de vastă este flora încât omul, deși se află pe pământ de mii de ani, n-a reușit să facă cunoștință cu toate plantele. Până în prezent omul cunoaște și folosește 135.000 de specii de plante cu flori (copaci, ierburi, cereale, etc); 110.000 alge și fungi (inclusiv mucegaiuri, drojdii, bacterii); 4.500 ferigi; 3.000 mușchi. Toate laolaltă, peste 266.000 de specii distincte, au fost clasificate, plus multe mii de sub-specii,

varietății și hibridi. An după an omul adaugă multe nume noi în catalogul de plante; el învață zilnic lucruri noi despre vechile cunoștințe.

Prin urmare, domeniul studiului botanicii nu este vast, practic este nelimitat – în această privință depășește puterile naturale ale omului, care sunt mici. Prin urmare, deși orice elev poate înțelege realități caracteristice din această știință organizată despre plante, pe care noi o numim Știința Botanicii, nimeni nu poate stăpâni decât o parte limitată a acesteia, mai ales dacă are ambiția de a o cunoaște suficient de bine, pentru a ajuta la extinderea cunoștinței. – *Plante vii*, de Wm F. Ganong.

Au fost cultivate câteva flori minunate pentru grădinile și serele omului, dar există nenumărate mii de flori sălbatice care-și amestecă bogatele culori cu mantia verde a pământului, formând o armonie de frumusețe, pe care nu obosești niciodată s-o privești. Atât de minunată este această varietate în viața plantelor, încât cel care călătorește de pe un continent pe altul, sau dintr-o țară în alta, are o priveliște nouă și încântătoare de splendoare ce i se dezvăluie mereu înaintea ochilor. Florida are palmierii ei pitici și mangrovele ei;

statele din Sud au chiparoșii lor golași, acoperiți cu mușchi spanioli; cele din Sud-Vest au cactuși și copacii Joshua; California își are coniferele ei; cele din Nord-Vest își au pinii Douglas. Scoția își are iarba neagră; Irlanda își are trifoiul alb; Olanda își are lalelele.

Pe acele dealuri vechi încă se află o rămășiță a faimoșilor cedri din Liban, în timp ce pe coastele însorite ale Spaniei, Corsicii, Sardiniei și Marocului se află cele mai minunate păduri de plută din lume. Noua Zeelandă are uriașii copaci *kauri* (o specie de conifere); vecina ei, Australia, are eucalipti uriași. În Orient se află camforul; în Arhipieleagul Malay se află plantații de arbori de gumă. Copacul *Banyan* din India de Est își susține ramurile, întinzându-și rădăcinile aeriene, și astfel se extinde până când sub ramurile unui singur copac se pot adăposti peste o mie de persoane. În Africa cresc baobabi, unii cu un diametru de 30 picioare. Dar ca să vezi maiestatea în toată splendoarea ei, sau ca să vezi măreția în toată mărimea ei trebuie să vizitezi munții Sierra Nevada din California, unde crește *Sequoia* sau Cel mai mare copac, cel mai vechi de pe pământ.

Și care este cel mai minunat copac atunci când înflorește? Asta este o

chestiune discutabilă. Unii spun că *Lady Amherst* din Ceylon, cu buchetele ei de flori de două picioare, care atârnă precum orhideele. Alți oameni consideră că spectaculoasele buchete de flacăra-pădurii, care se găsesc în Africa de Vest, sunt la fel de minunate. Dacă vine vorba de o competiție în frumusețe, fără îndoială că ar intra în competiție mulți copaci.

Varietate a speciilor

Printre speciile fiecărei familii de plante există o varietate mai mare decât cred majoritatea oamenilor, atât în ceea ce privește designul, cât și în condițiile de viață. De exemplu, ferigile sunt considerate de obicei plante delicate, ce se găsesc doar în păduri cu umezeală și umbroase. Totuși, în Noua Zeelandă sunt ferigi de dimensiunea unor copaci mari. Alte ferigi cresc mai bine în câmp deschis decât la umbră și altele se adaptează mai ales în deșertul uscat, unde își încrețesc frunzele atunci când este secetă și le desfac atunci când plouă. Există specii de porumb pitic care cresc în Insulele Canare, de asemenea, o plantă care rezistă la secetă. Spre deosebire de tulpina de 12 picioare din Kansas, această specie ajunge doar la o înălțime de două picioare la maturitate.

Poate că poți numi câteva tipuri de smochin, dar știai că în lume există peste 700 de specii? O specie crește până când circumferința de la bază ajuge la nouă picioare. Uriașul din Himalaya, un copac special care are fructe pe toate ramurile, pe trunchi și chiar la baza copacului, produce smochine care uneori au un diametru de 4 inchi.

Poate că poți să numești mai multe ierburi obișnuite, inclusiv trestia și papura. Cu toate acestea, în lume sunt aproape 1.000 de ierburi care au primit deja nume obișnuite. Acestea se găsesc pe locurile pustii ale preeriilor și ale zonelor rurale, oferind prospețime, viață și frumusețe, furnizând pășuni pentru cirezi, vara, fân pentru iarnă, împodobind parcurile din oraș și peluzele din jurul caselor oamenilor și făcând posibile curse de golf pe iarbă.

Membrii inferiori ai florei

Defrișarea făcută de om pentru cultivare, arderea ținuturilor împădurite din cauza incendiilor din păduri și schimbările în condițiile climatice au modificat în mare măsură vegetația de pe pământ, de-a lungul secolelor. Singurele locuri care au scăpat de aceste schimbări sunt sutele de mile aflate pe țărmul mării,

unde vegetația este astăzi probabil aceeași cu cea de acum 4.000 de ani, când îngrozitorul potop din zilele lui Noe a lăsat mările la nivelul aproximativ din prezent. De-a lungul acestor țărături este o mare varietate de floră. Unele plante cresc doar la nivelul apei de pe plajă; altele se găsesc aproape de nivelul fluxului; altele au nevoie de o cufundare constantă în apa sărată. Cele care au nevoie de lumină puțină pot fi găsite la fundul oceanului, la 150 picioare adâncime. Algele marine, care sunt multe, se împart în trei mari categorii generale: verzi, maron și roșii. Ele nu au rădăcini, ci sunt ajutate să absoarbă hrana prin valurile care se mișcă.

Dacă urmărim estuarele și golfurile, urmărim râurile și cursurile de apă, pe măsură ce apa devine mai proaspătă se schimbă și flora. Lacurile cu apă proaspătă au multe tipuri de plante. Mlaștinile sunt verzi, cu mii de specii diferite de alge.

În pădurile adânci cresc plante care nu sunt verzi, precum ciuperci comestibile și otrăvitoare, și diferite tipuri de fungi, fiecare după specia ei. Ele se bazează pe plantele cu clorofilă pentru a-și produce hrana necesară. Rugina grâului, mucegaiurile și putregaiurile, care sunt cu miile, sunt de fapt plante ce cauzează boli

altor plante sau trăiesc descompunând alte organisme. Și bacteriile, deși sunt așa de mici încât se pot vedea doar la microscop, sunt plante care trăiesc ca paraziți și saprofiți pentru plante și animale. Ele și nu „buruienile” sunt adevăratul pericol al florei. Nu, „buruiana”, potrivit marelui botanist Bailey, este doar „o plantă care nu se află la locul potrivit”.

Plantele deșertului

O oază într-un deșert uscat! Ce priveliște pentru ochii oboseți de atâta nisip! Dar oaza nu este singurul loc din deșert unde se găsesc plante. Călătorind peste dunele sterpe de nisip ale Algeriei poți da, dintr-o dată, peste un oleandru solitar, aflat la mile distanță de alte plante. Arborele *Retama* care se găsește în Maroc, în jurul insulei Mogador, are nevoie de puțină umezeală pentru a-și potoli setea și este evaluat mai ales pentru abilitatea lui de a consolida nisipurile mișcătoare. În aceste privințe este foarte asemănător cu pelinul care se găsește pe câmpiile aride din Vest ale Statelor Unite. Arganul din Maroc este, de asemenea, capabil să îndure perioade lungi de secetă și este foarte prețuit, deoarece frunzișul lui oferă nutreț pentru capre, oi și alte animale, în timpul lungului anotimp secetos. Este un lucru

ciudat în legătură cu acest copac și anume că este nevoie de trei generații de oameni pentru a ajunge la stadiul în care să furnizeze hrană pentru animale.

Poate v-ați întrebat de ce cactusul suportă așa de mult căldura arzătoare a deșertului. În primul rând, el are un înveliș rezistent care servește ca izolație împotriva pierderii umezelii; de asemenea, „frunzele” lui sunt construite în așa fel încât prin ele nu se evaporă nimic. Clorofila necesară pentru plante și care se găsește în frunzele altor plante, este transferată în trunchiul cactusului. O astfel de construcție minunată face posibilă retenția unei mari cantități de apă. De fapt, volumul cactusului din Arizona este de nouă zecimi apă. Aproape de necrezut, în anotimpul cel mai secetos acest cactus uriaș reține sute de galoane de apă, ce cântăresc cât trei sau patru tone.

Dezvoltarea dezordonată din junglă

În cartea sa, *Explorarea plantelor*, David Fairchild spune că între Tropicul Capricornului și Tropicul Racului se găsesc nu doar „majoritatea insectelor, cele mai ciudate, periculoase și extraordinare patrupede, cei mai mari și cei mai otrăvitori șerpi, cele mai mari șopârle, majoritatea

peștilor de mare minunat colorați și cele mai ciudate păsări cu cel mai minunat penaj”, ci și „majoritatea celorlalte specii de plante”. În consecință, încheie el, „cine n-a vizitat tropicele niciodată a trăit la marginea lumii”.

În zonele temperate pădurile sunt fără tufăriș și ochiul întâlnește același fel de copaci, dar în junglele tropicale există o masă amestecată de vegetație, cu cel puțin 200 de specii de copaci pe un singur acru, fără nici un semn distinct. Într-adevăr, o dezvoltare dezordonată a vegetației! Cei care ați fost la pescuit cu o undiță de bambus, v-ați simți ca o insectă de iunie într-o iarbă înaltă, dacă, dintr-o dată, vă aflați într-o pădure de bambus extraordinară, fiecare cu un diametru de un picior la bază, și ajungând la o înălțime egală cu cea a unei clădiri cu 10-12 etaje. Total diferite, alte specii de bambus sunt mâncate de chinezi și japonezi.

Membrii familiei de palmieri oferă, de asemenea, multe varietăți. Unele sunt curmali, altele sunt nuci de cocos. Majoritatea copacilor de nucă de cocos au coajă lemnoasă pe fruct; altele au o coajă fragilă, comestibilă, care are gust de nap crud. Trestia indiană *Moluccan* ajunge la înălțimea de 60 de picioare, în șase ani și

jumătate, dar misteriosul „Coco de Mer”, descoperit pentru prima dată în anul 1743, crește așa de încet, încât îi ia 30 de ani să înflorească și apoi îi mai ia alți 10 ani ca să se maturizeze și să fie culese nucile. Și ce nuci! Patruzeci de livre fiecare!

De la junglă la zona alpină

Părăsind zona toridă a ceaiului, cafelei, arborelui de gumă, ținuturile de junglă cu rădăcini aeriene ce se împletesc și orhidee delicate, călătorind spre nord sau spre sud, către regiunile polare, vei observa că plantele devin din ce în ce mai mici și mai rare, până când ajungi, în cele din urmă, în ținutul pustiu și lipsit de copaci al soarelui de la miezul nopții. Deși lipsit de copaci, ținutul din nord nu este complet lipsit de vegetație. Acolo nu cresc doar licheni. De fapt, un botanist listează 84 de specii de plante din zona Arcticului, dintre care 61 se găsesc în nordul îndepărtat al Cercului Polar. De obicei perene, cu statură mică, având rădăcini anormal de mari, aceste specii ale regiunilor polare sunt asemănătoare cu flora ce se găsește pe înălțimile munților din Elveția și ale altor regiuni alpine de pe pământ. Iar această asemănare este cea care duce la o descoperire foarte remarcabilă.

Urcă-te pe un munte înalt, aflat cu baza aproape de nivelul mării, și vei trece prin aceleași zone de vegetație ca și cum ai călători spre nord. Fiecare creștere în altitudine cu zece picioare este egală cu o înaintare laterală de 6 mile. Deci dacă urci 5.000 de picioare, în 5 ore vei vedea o schimbare atât de minunată în dezvoltarea plantelor de parcă ai călători 3.000 mile spre nord – o schimbare echivalentă cu cea experimentată dacă ai călători 600 mile pe oră, pe nivel! Dacă urci un astfel de munte din partea de nord-est a Statelor Unite treci prin zone de nuci americani, ulmi, fagi, arțari, stejari, frasini, cucută, prin păduri întunecate de molid, brad și pin, iar de acolo ieși spre stejari și pini pitici. Acolo sus, împărțindu-și frumusețea cu stâncile golașe, copacii sunt mai rari, bătuți de vânturi și piperniciți. Deasupra liniei împădurite crește doar iarbă alpină. Pe cea mai înaltă culme, și agățate strâns de stâncile erodate de ape încât par dâre negre, gri sau maron, descoperi acele plante ciudate numite licheni.

Indiferent că se află pe un astfel de munte sau în altă parte observi că zonele de vegetație se suprapun și în multe locuri par să fie zone de tensiune, în special între ținuturi împădurite și cele cu ierburi. De-a lungul secolelor ierburile, cu ajutorul

omului și al focului, și-au croit treptat drum spre ținuturile împădurite. Un foc de ierburi de la marginea pădurii distruge mai întâi copacii și apoi, în următorul anotimp umed, iarba nouă pune stăpânire pe teritoriul cucerit. Contrar acestui spirit de competiție, principiul de parteneriat se face simțit printre multe plante. Vița-de-vie și plantele agățătoare își înfășoară brațele iubitoare în jurul vecinilor mai mari și mai puternici sau se împreună cu alte plante. Vâscul, orhideele aeriene, și anumiți mușchi se simt ca acasă în vârful copacilor, împreună cu maimuțele.

Aici este un scurt fragment despre multele straturi de vegetație cu care se îmbracă pământul. „Gândeți-vă din nou la crini” și nu doar la crini, ci la miile de alte forme de plante. Fiecare este o minunăție a măiestriei în design și construcție; este o minune în modul în care se dezvoltă, se reproduce și înflorește. Nu doar că vegetația face posibil ca omul, animalele, peștii și târâtoarele să trăiască aici pe pământ, dar mai presus de toate, furnizează necesitățile de trai, mult din viața plantelor făcând ca sentimentele de plăcere ale omului să se amestece cu bucurie și fericire.

Prin urmare, bărbații și femeile sănătoși și serioși să izbucnească într-o cântare de recunoștință și mulțumire, în timp ce binecuvântează și laudă pe marele Iehova Dumnezeu, Creatorul tuturor acestor lucruri minunate. Cu mintea plină de anticipare profundă acești închinători ai lui Iehova așteaptă cu nerăbdare timpul când întreg pământul va înflori precum o grădină a plăcerii, care înconjoară pământul, exact așa cum a fost scopul Domnului de la început.

Iosif și frații lui cu bunăvoință

Orice copil care a frecventat Școala de Duminică a aflat ceva despre Iosif și frații lui. Învățătorii religioși au avut multe de spus despre „povestirea din Biblie”, cum o numesc ei, dar ei n-au înțeles nimic despre marea ei importanță. Au privit-o ca pe un simplu eveniment istoric. De fapt, Dumnezeu l-a folosit pe Iosif și pe cei zece frați ai lui să facă o minunată ilustrație profetică, ce arată relația de astăzi dintre „mulțimea mare” a oamenilor cu bunăvoință și Domnul Isus Cristos. Dar nimeni nu i-a putut înțelege deplina însemnătate până la timpul potrivit al lui Dumnezeu și atunci doar dacă i-au fost devotați.

Relatarea Bibliei se găsește la Geneza capitolele 37-49 inclusiv. În această dramă profetică Iacov, tatăl, a jucat rolul ce-l reprezintă pe Iehova Dumnezeu; Rahela, soția lui, a ilustrat organizația lui Dumnezeu; Iosif, l-a ilustrat pe Isus Cristos;

Iosif împreună cu Beniamin au ilustrat „casa regală” a lui Dumnezeu, cunoscută și

sub numele de „corpul lui Cristos” sau Sion; în timp ce cei zece frați vitregi ai lui Iosif au ilustrat pe acele persoane din organizațiile religioase, care la început îi invidiază și se comportă urât cu urmașii credincioși ai lui Isus Cristos, dar care, mai târziu, trec printr-o schimbare a inimii. Acestea formează mulțimea oamenilor cu bunăvoință, care, după ce află adevărul, se devotază cu bucurie Domnului. – Apocalipsa 7:9,10.

Pe scurt, înregistrarea Bibliei este aceasta: Iosif, care era un tânăr păstor, a fost trimis de tatăl său, Iacov, să vadă care era starea turmelor de care se ocupau frații vitregi ai lui Iosif. Astfel Iosif l-a ilustrat pe Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, care a fost trimis pe pământ, să se îngrijească de interesele turmei care se înstrăinase de Domnul. Frații vitregi ai lui Iosif îl urau și au conspirat să-l ucidă. Tot așa, când Isus a venit pe pământ, Diavolul a pus în mintea liderilor religioși gândul de a scăpa de Isus, omorându-l. Complotând în secret între ei, frații vitregi ai lui Iosif l-au vândut în robie și el a fost dus în Egipt. La timpul potrivit, acolo a devenit conducător peste tot

Egiptul și era următorul cu autoritate după Faraon.

A venit o mare foamete peste lume, dar în toată țara Egiptului era hrană, datorită faptului că Iosif cumpăraseră și depozitaseră cereale, cu șapte ani înainte. Această parte a ilustrației profetice a avut împlinire mai ales de la Primul Război Mondial încoace, exact așa cum a fost prezis de Amos. „Iată, vin zile, zice Domnul DUMNEZEU, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci după auzirea cuvântului DOMNULUI”. – Amos 8:11.

Această foamete după a dori să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu, din cauza necredincioșiei organizațiilor religioase, s-a răspândit acum prin toată lumea, dar printre poporul credincios al lui Dumnezeu există abundență de hrană spirituală, „hrană la timpul potrivit”. (Matei 24:45-47) Aceasta este cea mai puternică dovadă că acum are loc împlinirea dramei profetice pusă în scenă în Egipt. Oamenii cu bunăvoință față de Dumnezeu nu găsesc hrană spirituală niciunde în organizațiile religioase, și fiind flămânzi și însetați după dreptate, ei îl caută pe Isus Cristos, Mai Marele Iosif, și sunt hrăniți de el. Imparțialitatea Domnului Dumnezeu față

de toți este arătată prin faptul că aceștia „vin din toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile” și stau înaintea tronului Domnului. Despre aceștia este scris: „Nu le va mai fi foame și nu le va mai fi sete ... Căci Mielul (Isus Cristos) care se află în mijlocul tronului, îi va hrăni și îi va conduce la izvoare de apă vie, iar Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. – Apocalipsa 7:9-17.

Din cauza foametei Iacov și-a trimis fiii jos, în Egipt, după hrană. Ei au fost aduși înaintea lui Iosif, dar nu l-au recunoscut. Au venit a doua oară în Egipt și au fost încărcăți a doua oară cu provizii, dar de data aceasta într-unul din sacii lor cu cereale a fost ascunsă cupa de argint a lui Iosif. Fiind oprîți în timp ce plecau, a fost găsită cupa în sacul lui Beniamin. Când au fost aduși la judecată, Iosif a declarat că Beniamin trebuia să devină sclavul lui și să rămână în Egipt.

Această hotărâre a adus o mare tulburare asupra celor zece frați vitregi ai lui Iosif, iar Iuda, în calitate de purtător de cuvânt, a ținut un discurs emoționant, pledând pentru Beniamin și pentru bătrânul său tată, Iacov, care îl iubea foarte mult pe Beniamin. În pledoaria sa mișcătoare și elocventă Iuda a spus că

dorea să rămână el sclav în Egipt, în locul lui Beniamin. Ardoarea cu care vorbea Iuda a demonstrat că cei zece frați vitregi erau acum cu bunăvoință față de Iacov și Beniamin și deși nu l-au recunoscut pe Iosif, crezând că era mort, au arătat că regretau răul pe care-l făcuseră față de el. Acest mare test la care au fost supuși a descoperit o schimbare completă a inimii și bunăvoința lor de a face orice corectare posibilă.

Și ce a prezis acest test în drama profetică? A identificat clar și a prezis o clasă de oameni din zilele noastre, care cândva erau potrivnici față de copiii spirituali, consacrați ai lui Dumnezeu, frații lui Cristos; dar care după ce se familiarizează cu starea acestora arată o căință profundă din inimă și dorința sinceră de a le face bine tuturor. Lui Iehova Dumnezeu, ilustrat de Iacov, lui Isus Cristos, ilustrat de Iosif și tuturor martorilor lui Iehova de pe pământ.

A venit timpul ca Iosif să se facă de cunoscut fraților săi. Fără îndoială că frații lui Iosif au arătat mare teamă atunci când l-au recunoscut pe cel pe care îl vânduseră în Egipt; observând lucrul acesta, Iosif le-a zis: „Nu fiți triști și nu vă certați, ... căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră să

ocrotesc viața”. (Geneza 45:5) În împlinirea acestei ilustrații profetice, Iehova Dumnezeu l-a trimis în lume pe Isus Cristos, să-i salveze pe cei care vor crede în El, ca mijloc de a obține viață în această lume lovită de foamete, Cel trimis să „ocrotească viața”. (Ioan 3:16, 36; 6:35) Dumnezeu l-a făcut pe Isus Cristos domnitor de drept al lumii noi, „Părinte veșnic”, în interesul tuturor supușilor acestei împărății. Prin urmare, Împărăția lui este speranța tuturor oamenilor cu bunăvoință și în numele lui speră persoanele cu bunăvoință din toate națiunile. – Isaia 9:6,7; Matei 12:21.

Comportamentul ulterior al lui Iosif și al celor zece frați vitregi ai lui cu egiptenii dezvăluie marile responsabilități care stau pe umerii mulțimii cu bunăvoință din prezent și cerințele acestora. Ei trebuie să fie complet consacrați Domnului, trebuie să asculte întru-totul de poruncile lui și să se angajeze, cu bucurie, în serviciul lui. Trebuie să ducă mesajul adevărului dătător de viață la oamenii din această lume înfometată spiritual, antitipicul Egipt, cu scopul ca cei care acum se află în lume și care doresc să poată afla calea spre viață să fugă în locul de siguranță și ocrotire. Încă mai există mulți cu bunăvoință față de Dumnezeu, pe care Mai Marele Iosif îi va

strânge și îi va ocroti în bătălia amenințătoare de la Armagedon.

Suedia se gândește la focul iadului

De la corespondentul *Treziți-vă!* din Suedia

Chiar înainte de încheierea sesiunii din toamnă a Parlamentului din Suedia, din 1949, a fost aprobată o ordonanță de urgență prin care să crească salariile preoților bisericii de stat. Aceasta a însemnat un plus de zece milioane coroane suedeze, care să fie plătite anual de contribuabili. Și deși guvernul a explicat că cei din cler nu primiseră nici un fel de creșteri salariale, care să compenseze valoarea mai mică a valutei de la începutul deceniului al patrulea, s-au iscat o mulțime de proteste, iar în presă și pretutindeni au avut loc discuții destul de aprinse. Atitudinea guvernului față de creșterea salariilor pentru alte categorii fiind foarte negativă, deoarece nu dorește să ridice prețurile-plafon la majoritatea bunurilor și utilităților, și prin urmare, trebuie să mențină și salariile, mulți s-au întrebat ce au făcut preoții ca să-i îndreptățească să primească astfel de beneficii, într-un timp când taxele au crescut așa de mult.

Alții au întrebat ce folos aduc societății biserica și preoții și au început să

se preocupe cumva mai mult de învățăturile bisericii. Atunci s-a aflat că Biserica încă mai ține la învățătura din Evul Mediu că există un iad al chinului veșnic pentru copiii nebotezați, precum și pentru marea majoritate a oamenilor. „97% din poporul nostru trebuie să plătească taxe acestei instituții?”, întreba un ziar. „Cât de mult întuneric spiritual nu a luat naștere din această învățătură crudă? Câtă suferință umană și câtă nenorocire n-a cauzat aceasta în timpul unui scurt pelerinaj pământesc? Cât timp i se va mai permite acestui joc rău să continue?”

Una din publicațiile principale a bisericii *Var kyrka* a luat o poziție aprinsă în apărarea dogmei despre iad, dar a declarat (No. 49, 1949) că „nimeni nu va merge în iad, dacă în străfundul ființei lui nu dorește să meargă acolo”. La aceasta unii au remarcat că probabil nici o persoană care se află în deplinătatea facultăților mintale nu dorește să meargă în iad! „Când unii declară deschis că nu există nici un iad, te întrebi cum au putut să dobândească această cunoștință interesantă”, declara sarcastic publicația.

Problema a fost preluată recent de un autor, fără prejudecată, pe nume Morten Grindal, care a scris cartea *Iadul*

bisericii și cel al dictaturii, în care a explicat cum se aseamănă politica bisericii de a speria cu cea a naziștilor. Autorul susține că există aceeași ură și dorință după putere în spatele doctrinei despre focul iadului, ca și în spatele încercărilor pentru dictatură. Persecuțiile împotriva oamenilor care n-au fost de acord cu această învățătură, multe războaie religioase crude, și exterminarea a milioane de oameni nevinovați și-au avut rădăcina în închinarea lui Dumnezeu, care se presupune că de când a creat lumea a pregătit un loc de foc și pucioasă, unde mai mult de 90% din oameni vor petrece o eternitate, într-un chin veșnic.

Grindal știe că adevărurile creștinismului au fost înlăturate, iar în secolul al patrulea (A.D.) au fost înlocuite cu superstiții păgâne: „În realitate, Consiliul de la Niceea din anul 325 A.D. a fost una dintre cele mai mari fraude comise în această lume. Acolo a fost deformată lucrarea mărețului Maestru, în esență. Până în prezent lumea suferă sub porunca imperioasă a bisericii. Din această falsă sămânță trebuie să crească multă răutate. ... Biserica avea să devină unul dintre cei mai mari criminali din istorie”. – Paginile 128,129.

Un alt autor suedez și susținător liberal, Dr. Alf Ahlberg, a scris: „Dacă Biserica nu face tot ce-i stă în putere să ducă un război, sub toate formele lui, devine părtașă la crima de vărsare a sângelui, care a fost vărsat pe pământ începând cu dreptul Abel până la atrocitățile ultimului război mondial. Dar mulți protestează că deja este prea târziu. Paguba nu mai poate fi reparată. Un cotidian din Stockholm scria: „Doctrina despre iad nu este nimic altceva decât o absurditate completă”. În loc să discute despre creșterea salariilor acestor predicatori ai iadului, guvernul ar trebui să se descotorosească de ei sau cel puțin să aranjeze ca noi ceilalți să nu mai trebuiască să plătim taxe pentru răspândirea acestei nebunii”.

Suedia se mărturisește o țară Lutherană, dar învățăturile lui Luther au fost uitate de mult timp. Unii scriitori au demonstrat că n-au existat niciodată astfel de crezuri în zilele primilor creștini și nici n-au fost recomandate de Luther, care, din contră, a spus: „Fiecare trebuie să se încredințeze că a lui convingere este corectă. În această chestiune nimeni nu trebuie să fie forțat”. Dar clerul bisericii de stat este forțat să predice în armonie cu Crezul Athanasian și cu Mărturisirea de la

Augsburg. În cazul primului crez se spune că cel care nu se închină unui Dumnezeu din trei persoane trebuie să fie condamnat la chin veșnic. Iar la Confesiunea de la Augsburg se spune că este absolut esențial să fii botezat atunci când ești copil, pentru a scăpa de focul iadului.

Nu este ciudat că oamenii care gândesc încep acum să pună întrebări dacă este corect ca oamenii să susțină o biserică, ce ține sufletele în scavie, în felul acesta. Autorul mai sus amintit, Morten Grindal, despre a cărui carte s-a vorbit și s-a discutat foarte mult, recunoaște că a venit timpul ca

omenirea să scape de doctrina barbară despre iad și de cei care o învață, contrar poruncii despre iubire. Teroarea nazistă a fost îngrozitoare, scrie el (la pagina 190) „Hitler, toți chinuitorii totalitari și toți criminalii au fost mărinimoși și umani, când sunt comparați cu un singur predicator al focului iadului. Victimele nefericite ale lui Hitler cel puțin n-au trebuit să le plătească salarii chinuitorilor lor, dar liderii religioși cer salarii și colecte de la cei pe care îi țin în robie cu ajutorul doctrinelor pe care le învață, doctrine care îl dezonorează pe Dumnezeu și îi privează pe oameni de o judecată sănătoasă”.

Adevărul în general a devenit nepopular. Doar atunci când există o posibilitate de avantaj personal, majoritatea oamenilor arată o preocupare pentru el. În alte timpuri adevărul zace pierdut, este o virtute uitată. Cât de înviorător este să găsești un susținător al adevărului, pe cineva care să țină adevărul sus, în pofida batjocurilor oamenilor mincinoși! Un astfel de susținător este cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat!*” Dincolo de orice îndoială, aceasta confirmă veridicitatea Cuvântului lui Dumnezeu și păstrează lumina adevărului deasupra sfaturilor întunecate ale acestei lumi. Puteți obține un exemplar pentru doar 35 cenți. Dacă

priviți adevărul cu plăcere trimiteți astăzi o comandă pentru un exemplar din „*Să fie Dumnezeu adevărat!*” Doresc un exemplar al cărții „*Să fie Dumnezeu adevărat!*” Vă rog să-mi trimiteți unul pentru cei 35 de cenți pe care vi-i trimit.

Nume.....

Oraș.....

Stradă.....

Stat.....

1-15 mai

Vizita unui oficial U.N. la Moscova

Secretarul general U.N. Trygve Lie s-a dus la Moscova (5/11) pentru a discuta cu oficiali de vârf din Rusia, despre propunerea lui de a convoca din nou adunările Consiliului de securitate, în care națiunile să fie reprezentate de miniștrii de externe sau de alți oficiali de rang înalt. Pe 13 mai el a explicat propunerile sale ministrului sovietic de externe, Vishinsky, și lui Andrei Gromyko,

locțiitor al ministrului de externe. Pe 15 mai a avut o

conferință de 90 minute cu Stalin.

Posibilități de război

Prima jumătate a lunii mai a văzut diferite opinii cu privire la posibilitatea de război. Directorul *Organizației Mondiale a Sănătății* U.N. a declarat că națiunile trebuie fie să coopereze, fie să dispară. Departamentele de Stat și de Apărare U.N. au hotărât că trebuie să treacă cel puțin patru ani pentru a întări apărarea împotriva Rusiei. Președintele Truman a exprimat un punct de vedere contradictoriu. El a

spus (5/5) că nu vede nici o posibilitate alarmantă ca războiul rece să devină un război cu arme de foc și chiar a promis că anul următor va reduce bugetul pentru apărare.

May Day în jurul lumii

Cele două demonstrații gigantice din Berlin, cu ocazia *May Day*, n-au dat naștere la violența anticipată, deși o jumătate de milion de oameni au participat la un meeting anti-comunist, în sectorul britanic, și alte sute de mii din sectorul rus au salutat comunismul. Ziua a fost sărbătorită cu pompă în Varșovia, unde au mărșăluit 730.000. În Sofia, Bulgaria, un sfert de milion de persoane au participat la celebrare. În Africa de Sud au fost ucise 12 persoane, într-o răscoală cu această ocazie. În Bruxelles 300 de polițiști cu căști de protecție și baionete au

împiedicat demonstrația socialistă. În Belgrad, Yugoslavia, a avut loc o paradă de satiră răutăcioasă la adresa Rusiei. În New York a avut loc cea mai scurtă paradă de stânga, dar în Moscova mai mult de un milion de civili au fost martori la cea mai mare demonstrație din istorie a forțelor aeriene.

Turul lui Truman

Președintele Truman a afirmat (5/7) că turul său de inspecție de 6.400 de mile, în Nord-Vest, a fost „non-politic”. În cele peste 50 de discursuri pe care le-a rostit, în 16 state, a spus că nu se va speria de nimeni care numește socialism afacerea lui cinstită; că vrea să echilibreze bugetul național, dar nu va face lucrul acesta cu costul securității naționale sau al progresului; că planul Brannan de a subvenționa

fermierii este în interesul fermierilor și al consumatorilor; că *New Deal* și *Fair Deal* sunt „salvarea mediului de afaceri privat”; că țara merge bine sub o inițiativă liberă; că resursele naturale ar trebui folosite spre folosul oamenilor și nu să fie exploatare de lăcomia unui grup mic privilegiat. Republicanii au numit călătoria o „petrecere de un sfert de milion de dolari” a „președintelui nostru care se plimbă de colo colo” și au afirmat că acesta a fost, fără doar și poate, un tur politic.

Turul a atins punctul culminant (5/15) cu o paradă orbitoare în Chicago, luminată de 2.000 de torțe, cu o mulțime de grupuri care mășăluiau, urmată de cererea lui Truman pentru înlăturarea „unora dintre cei mai răi obstrucționiști” din Congres, care au anulat

legea Taft-Hartley în folosul clasei muncitoare și au împiedicat adoptarea planului pentru agricultură a lui Brannan și asigurarea de sănătate obligatorie.

Greve în U.S.

Greva Chrysler de 100 de zile, una dintre cele mai costisitoare din istoria U.S., a luat sfârșit pe 4 mai. Costul acesteia pentru companii, dealeri, muncitori și furnizori se așteaptă să depășească cei 1.450.000.000 \$ pierduți în urma grevei de la General Motors, între 1945-1946. Nu au fost acordate creșteri salariale, dar greviștii au obținut pensii pentru cei care se retrag.

Pe 10 mai a început greva de șase zile împotriva mai multor companii de cale ferată majore. Fochiștii de la New York Central, Pennsylvania, Southern, Atchison Topeka și Santa Fe

și Union Pacific au protestat împotriva refuzului celor de la Transporturi Feroviare de a aproba cerințele a doi fochiști de pe motoare diesel, unul să se îngrijească de motoare și celălalt să stea în cabină cu inginerul. Cei de la Transporturile Feroviare au spus că era suficient un fochist să ajute inginerul să tragă semnalul, deoarece motoarele diesel necesită o minimă atenție.

Comunist întemnițat pentru ofensă

Secretarul general al partidului comunist din America, Eugene Dennis, care a fost acuzat de ofensă la adresa Congresului, după ce a refuzat să pună mărturie înaintea Comitetului despre activități ne-americane, a început să-și ispășească sentința de un an de închisoare pe 12 mai. Condamnarea lui a fost

suținută de Curtea Supremă.

55.000 de comuniști în U.S.

Calitatea de membru în partidul comunist, în U.S., a scăzut după război, de la aproximativ 75.000-100.000 la 55.000, potrivit lui J. Edgar Hoover de la F.B.I.

Canada hotărăște să nu-i interzică pe comuniști

Casa Comunelor din Canada (5/2) a discutat despre cea mai bună modalitate de a împiedica comunismul. Prim-ministrul St. Laurent a simțit că aveau situația sub control și și-a exprimat dezaprobarea față de „vânătoarea de vrăjitoare” practică în U.S., în eforturile lor anticomuniste. Ei au votat

împotriva scoaterii comunismului în afara legii.

Arme împotriva sectei Doukhobor

În vestul Canadei membrii sectei Doukhobor au pozat goi și au ars case, pentru a protesta față de condițiile din lume și autoritatea civilă, dar s-a raportat că poliția folosește o nouă armă – pudra care produce mâncărime.

Două dezastre în Canada

Un foc uriaș, stârnit de vântul care a atins o viteză de 50 mile pe oră, a distrus orașul Rimouski, din Quebec, (5/7) distrugând foarte mult din oraș, inclusiv tribunalul, închisoarea, mănăstiri, școli și spitale. Două mii de persoane au rămas fără locuințe și mulți au îndurat noaptea rece în corturile armatei. La sute de mile spre vest, locuitorii

celui de-al doilea cel mai mare oraș din Canada, Winnipeg, au fugit din cauza învolburatului Red River care ieșise din matcă. O coloană de 3.700 mașini și camioane și șase salvări au scos din oraș cetățenii aflați pe fugă. Până în 15 mai peste 80.000 din populația de 320.000 de locuitori fugise, șase mile pătrate din oraș se aflau sub apă și încă nu se terminase tot.

Conferință inter-Americană

Conferința Inter-Americană pentru democrație și libertate, care a avut loc în Havana, Cuba, (5/13) va avea loc din doi în doi ani și va avea sediul în Montevideo, Uruguay. Se spune că scopurile acesteia sunt să apere și să consolideze democrația și să se „opună comunismului, dictatorilor, guvernelor militare și

generalului Francisco Franco al Spaniei”. Un exilat din Nicaragua a condamnat „politica U.S. de a-i ajuta pe dictatorii din Americi”. Conferința a declarat nule rezoluțiile din Mexic, ce revendicau să condamne acțiunea politică a Bisericii Romano Catolice din Americi și să aprobe o declarație prin care monopolurile din America de Nord să fie pe deplin responsabile de creșterea tiraniilor din America Latină. Guvernul din Cuba n-a recunoscut că sprijină conferința, iar președintele Cubei, Socarras, a trimis vorbă că este de acord cu scopurile acesteia. Argentina, Columbia și Venezuela n-au fost de acord.

Președintele din Haiti își dă demisia

În luna aprilie a avut loc o criză politică în Haiti, când Senatul a respins un

amendament constituțional propus, care l-ar fi făcut pe președintele Dumarsais Estime eligibil să-i urmeze în funcție. În prima parte a lunii mai au fost demonstrații în guvern, în jurul clădirilor guvernului și pe străzi. Cabinetul și-a dat demisia (5/7) și a urmat demisia președintelui Estime (5/10). Ultimele șase luni ale acestuia au fost marcate de lipsă de odihnă și încercări de a-l da jos și de a-l asasina. Guvernul a fost preluat de un grup al armatei și Parlamentul a fost dizolvat.

Consultații între miniștri de externe

Londra a fost scena întâlnirii celor „trei mari” miniștri de externe (din 5/11 până în 5/13): Britania a fost reprezentată de Ernest Bevin, Franța de Robert Schuman, și U.S. de Dean Acheson. Domnul Acheson anunțase că

întrunirea de la Londra urma să caute „să accentueze mobilizarea puterii materiale și morale a lumii libere”. Miniștrii au discutat despre: 1. Economia europeană, inclusiv problema legată de Germania și propunerea Franței ca Germania să participe la internaționalizarea industriei oțelului din Europa. 2. Apărarea Europei, care urma să fie discutată mai departe de miniștrii celor 12 națiuni din Pactul Atlantic, la întâlnirea programată pentru anul următor. 3. Apărarea Asiei, unde guvernul american a fost de acord să ofere ajutor guvernului din Indo-China, sprijinit de Franța, și luptei acestuia împotriva comunistului Ho Chi Minh. Miniștrii de externe au spus că nu va fi posibil să încheie o pace finală cu Germania, atâta timp cât sovieticii o

priveau ca pe zona lor din spatele Cortinei de Fier.

Greva generală din Finlanda a fost împiedicată

Peste patru mii de mecanici finlandezi de la Compania Feroviară au intrat în grevă, cerând micșorarea vârstei de pensionare (5/3) și ca răz bunare, guvernul a propus un echipaj de tren pentru serviciu militar, crezând că în felul acesta va pune capăt grevei. Muncitorii au ignorat această propunere, sindicatul a declarat-o ilegală și ca protest, a fost declanșată o grevă generală ce a cuprins toată națiunea. Greva generală a fost împiedicată doar printr-o creștere salarială, în toate sindicatele, cu 15%, iar greva la Compania Feroviară a luat sfârșit (5/8) când mecanicii au fost de

acord să supună Parlamentului o cerere prin care pensiile să crească cu 30%.

Bazin de cărbune și oțel pentru Europa

Cabinetul francez a adoptat o propunere de a uni producția de cărbune și oțel din Franța, Germania și alte țări din Europa (5/9). Aceasta presupune o înțelegere reciprocă, prin care să se egalizeze prețul la oțel în Europa și să pună capăt practicii de a avea două tipuri de prețuri (taxe mai mari pentru străini decât pentru utilizatorii casnici) pentru materia primă a oțelului, practică ce crește foarte mult costul oțelului din Europa. Experții din Europa au salutat planul. Rusia l-a numit un „plan ... pentru o înarmare puternică”. Prim-ministrul Attlee a pledat pentru un studiu „foarte atent” al acestuia, într-un „spirit plin

de înțelegere”, iar secretarul de Stat Acheson a spus că planul părea în regulă pentru el.

Alegeri în Austria

Alegerea primarilor în Austria, în ceea ce se pretind a fi primele alegeri libere locale, de acolo, din 1829, au adus o înfrângere completă (5/7) candidaților sponsorizați de autoritățile comuniste de ocupație. Partidul comunist a primit doar 5% din numărul total de voturi. Votul a fost numit „o înfrângere aproape fără precedent a comuniștilor, într-o zonă de sub control sovietic.

Pactul polonez catolic verificat

Într-un comunicat semnat de toți episcopii polonezi, și citit de la amvoane pe tot cuprinsul Poloniei, a fost verificată înțelegerea dintre biserică

și stat, care a fost anunțată pe 14 aprilie. Cercurile de la Vatican au susținut că aceasta era doar o „declarație” și nu un pact sau o înțelegere. S-a raportat că preoții au fost de acord să nu încurajeze sau să nu sprijine trupele de gherilă, care se împotrivesc înființării de ferme colective, iar guvernul a cedat cererii episcopilor, potrivit căreia papa să fie recunoscut ca autoritate spirituală supremă.

Relațiile proaste se înrăutățesc

În Cehoslovacia au avut loc pregătiri pentru a cincina aniversare a eliberării orașului Praga (5/7), inclusiv laudarea armatei ruse și publicarea unei imagini cu bombardarea de către americani a orașului Pilsen, în 1945, numindu-l „barbarul atac american”. La scurt timp după aceasta

(5/11) patruzeci din cei șazeci de membri ai ambasadei U.S. au făcut aranjamente de a părăsi Cehoslovacia, după ce siguranța lor a fost amenințată. Răzburarea U.S., pentru a doua oară în trei săptămâni, a dus la scăderea cu două treimi a numărului celor din personalul Consulatului ceh din U.S.

Cehii au mai dat ordin să fie închise birourile de informații britanice din Cehoslovacia, iar ca răzburare, cehilor li s-a poruncit să-și închidă institutul din Londra, iar ambasada să-și încheie munca de informații.

Unde sunt prizonierii de război

Anunțul făcut de Rusia despre încheierea repatrierii prizonierilor de război germani (5/4) a șocat sute de mii de

germani, care au sperat ca rudele dispărute să se întoarcă acasă. Autoritățile germane afirmă că în Rusia se află încă 400.000 de germani, iar cancelarul german a spus că Rusia spunea cândva că erau 3.500.000 de prizonieri germani și repatriase mai puțin de 2.000.000, prin urmare „soarta celor 1.500.000 încă este nesigură”.

S-au mai făcut plângeri și despre faptul (5/10) că sovieticii nu oferiseră, încă, o evidență a prizonierilor japonezi.

Alegeri în Turcia

Partidul Poporului din Turcia, care se află la putere de 27 de ani, a fost înfrânt (5/14) de Partidul Democrat, la alegerile naționale. Replicile neoficiale au arătat că democrații au câștigat o majoritate de mai mult de

două treimi din locurile din Adunarea Națională. Toate partidele au lăudat guvernul pentru imparțialitate în administrarea alegerilor, căci imparțialitatea este ceva nou în această țară, care are o lungă tradiție de conducere militară.

Prim-ministrul Pakistanului în U.S.

Prim-ministrul Pakistanului, Linquat Ali Khan, a vizitat US (5/4). El a fost primit de președintele Truman, a vorbit înaintea Congresului, a fost oaspete în New York, a discutat despre industrializarea țării sale și a cerut fonduri. El a declarat că oamenii din Asia „au impresia” că U.S. se interesează doar de posibilitatea unui război cu Rusia, nu de „pacea lumii” și a cerut sprijin suplimentar pentru Asia din partea U.S.

Încoronarea domnitorului Thailandei

Într-o dată aleasă de astrologi regali (5/5), într-un moment considerat favorabil de astrologul principal, Phumiphon Aduldet, în vârstă de 22 de ani, s-a încoronat singur ca Regele Ramu al IX-lea al Thailandei (Siam). În timpul ceremoniei astrologii s-au închinat stelelor lui călăuzitoare, înaintea unui altar cu 22 de candelă. Mai târziu, la templul Emerald Budha, el a adus un omagiu și s-a declarat singur apărător al credinței.

Pace separată pentru Japonia?

În luna mai a apărut la știri, de mai multe ori, tratatul de pace japonez. Premierul Yoshida a favorizat un tratat de pace cu Occidentul, chiar dacă Rusia și China nu au

participat, iar după aceasta a fost introdusă o moțiune de neîncredere (5/1) în regimul japonez. Acțiunea lui Yoshida a fost susținută de un vot de doi la unu. Opt zile mai târziu, el a spus: „Statele Unite au intrat, virtual, într-o relație de pace cu Japonia”, iar „Japonia a încheiat un tratat comercial cu Britania, iar pacea este acum restabilă, în principiu”, dar alte țări (probabil Rusia și China) „nu doresc să

încheie un tratat cu Japonia”. De aceea, el a simțit că interesele Japoniei vor fi servite făcând o înțelegere de pace separată cu națiunile occidentale”.

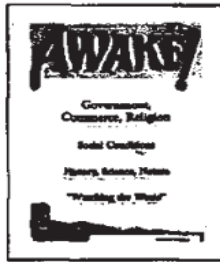
Sărăcia și foametea, chestiuni vitale

La adunarea Organizației Mondiale a Sănătății de la Geneva, secretarul general U.N., Trygve Lie, a afirmat (5/8) că „provocarea supremă din a doua

jumătate a secolului al douăzecilea” este prezentată de cei 1.600.000.000. de oameni, mai mult decât jumătate din populația pământului, a căror „sărăcie, foamete și nesiguranță trebuie remediată substanțial, dacă nu se vrea să se ajungă la noi și dezastruoase revoluții”. El a spus că această provocare nu poate fi rezolvată „cu viteza melcului din prezent”.

O BOGĂȚIE DE INFORMAȚIE ÎN FIECARE NUMĂR

Educațională
Consecventă
Revelatoare

Îndrăzneță
Reală
Neobișnuită

Va ajunge acest prim
mâinile tale? Ai descoperit că
sinceră a problemelor din lume,
demascarea curajoasă a dușmanilor
adevărului, prezentarea reală a
unui material foarte educațional
și interesant se găsesc rar în
articole alese din multe surse.
Să găsești toate aceste lucruri
într-o singură revistă este cu
adevărat un lucru neobișnuit.

exemplar al revistei *Treziți-vă!*
în este neobișnuită? Abordarea ei

Dar chiar dacă revista *Treziți-vă!* este neobișnuită, acest număr nu este unul neobișnuit. *Treziți-vă!* aduce din abundență o bogăție de informație, în fiecare număr. Articolele lui stimulative prezintă practic câte ceva din orice domeniu de cercetare uman, informații ce adesea nu sunt puse la dispoziție prin alte mijloace. *Treziți-vă!* vă va extinde perspectiva și va aduce viața la locul ei potrivit.

Fie că te interesează știința, călătoria, politica, religia, istoria, medicina, chestiuni legate de libertate sau altele, aceste lucruri vor fi discutate în *Treziți-vă!* Da, există o bogăție de informație în fiecare număr. Nu pierdeți niciunul! Abonați-vă acum, trimițând banii, prin poștă, împreună cu cuponul de mai jos! Un abonament pe un an, cu 24 de numere, costă doar 1 \$.

Vă rog să-mi trimiteți un abonament pe un an la revista *Treziți-vă!* Vă trimit 1 \$.

Nume.....
Stradă.....

Oraș.....
Stat.....

